

TEATRUL
"VICTOR ION POPA"
BÂRLAD

Str.Republicii 268, cod 731062
Tel./fax:0235/421810-412813
www.tvipopa.ro
e-mail : tvipopa@yahoo.com

RAPORT DE ACTIVITATE

2011 – 2015

Teatrul "Victor Ion Popa"- Barlad

Prezentul raport de activitate a fost elaborat pentru evaluarea managementului de către Consiliul Județean Vaslui, denumit în continuare *Autoritatea*, pentru Teatrul "V. I. Popa", denumită în continuare *Instituția*, aflată în subordinea sa, în conformitate cu prevederile Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 189/2008, privind managementul instituțiilor publice de cultură, aprobată, cu modificări și completări prin Legea nr. 269 / 2009, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare Ordonanța de Urgență, precum și cu cele ale regulamentului de evaluare.

În conformitate cu prevederile contractului de management nr. 5227 din 12 . 07. 2011, datele si informatiile prezentului raport sunt aferente perioadei 2011-2015, reprezentand raportul final.

Teatrul “VICTOR ION POPA” trebuie sa fie teatrul orasului, al judetului, al regiunii, generator de evenimente, un teatru care traieste in prezent, inspirat din trecut si care construieste viitorul.

A. Evoluția instituției în raport cu mediului în care își desfășoară activitatea

1. Colaborarea cu instituții, organizații, grupuri informale care se adresează aceleiași comunități;

Teatrul a fost prezent aproape la toate evenimentele culturale desfasurate in aceasta perioada: spectacole dedicate Unirii Principatelor si Marii Uniri, spectacole comemorative, Stefan cel Mare (2 iulie), Zilele Culturale ale Barladului sau spectacole gratuite pentru copii cu ocazia Zilei de 1 Iunie. Actorii si tehnicienii nostri au fost implicati in realizarea acestor proiecte, din care enumeram cateva:

1. JUNIOR ACHIEVEMENT ROMANIA – parteneri: Ministerul Educatiei si Cercetarii, institutia de invatamant, Colegiul “Gheorghe Rosca Codreanu”, Barlad. Proiectul international “Job Shadow Day” a oferit elevilor o imagine reala, i-a ajutat sa-si identifice interesele si aptitudinile personale si modul in care sa si le poata valorifica pe piata muncii;

2. “ARTA DE A FI EU” - Teatru, cuvânt si magie - parteneri: Consiliul Judetean Vaslui, Directia Generala de Asistenta Sociala si Protectia Copilului, complexul de Servicii Comunitare nr. 2, Barlad. Proiectul si-a propus sa ofere copiilor beneficiari un cadru securizat si lipsit de teama ca vor fi judecati sau respinsi, daca recunosc existenta in ei a unor impulsuri despre care banuiesc ca nu sunt tocmai acceptate social. Copiii vor indrazni sa se deschida, sa fie sinceri cu ei insisi si cu

ceilalti. Proiectul a propus o serie de actiuni care sa permita interactiunea colectivului de actori profesionisti ai teatrului cu copiii ce provin din familii aflate in dificultate;

3. TERAPIA PRIN TEATRU - reintegrarea copiilor defavorizati in viata comunitatii - parteneri: Organizatia "ACTION SPACE MOBILE", din Barnsley UK, Centrul de Zi "PAUL SIVADON", din Bruxelles, Directia Generala de Asistenta Sociala si Protectia Copilului. Proiectul a avut ca obiectiv stimularea atitudinii proactive si a increderii membrilor grupului-tinta in capacitatea lor de adaptare la cerintele si normele mediului in care traiesc, dezvoltarea abilitatilor individuale de interrelationare si afirmare pe plan social a copiilor cu handicap, limitarea sentimentului de ostracizare colectiva cu care beneficiarii se confrunta, incurajarea copiilor defavorizati, aflati in centrele specializate, de a se implica in activitati cu caracter artistic;

4. "URSUL", de A.P.Cehov, la Centrul de la Bacesti - partener: Consiliul Judetean Vaslui;

5. "CASA ESME" - partener: Asociatia *Myosotis* Romania si Centrul de Zi pentru copiii cu dezabilitati. Proiectul ofera servicii de abilitare-reabilitare, de integrare sociala si scolara a unui numar de 60 de copii cu dizabilitati si urmareste familizarea copiilor cu profesia de actor si cu lumea teatrului;

5. PROIECTE realizate in parteneriat cu Academia Barladeana, Societatea de Geografie, Societate de Istorie, Liceele din Barlad si Vaslui , (de ex. proiectul Comenius, etc);

6. PREMIERE CINEMATOGRAFICE - parteneri: casele de productie pentru filmele "DE CE EU?" si "7 CUVINTE";

În parteneriat cu Asociația *Create Yourself*, o organizație nonguvernamentală ce are ca scop acordarea sprijinului educațional și social copiilor și tinerilor pentru a deveni parte activă în propria lor dezvoltare, teatrul nostru a oferit oportunitatea vizionării unui spectacol (*Printesa, Pescarul și Balaurul*) pentru un grup de copii, din Barlad, cu posibilități modeste

Pe suprafața geografică extinsă, Teatrul "V.I. Popa" este singura instituție de spectacol profesionistă, producțiile sale adresându-se unui public numeros și, din păcate, atât de eterogen. Colaborarea noastră, în regim de parteneriate formale la nivel de permanentă, se desfășoară în termeni amiabili și de avantaj reciproc cu marea majoritate a școlilor și liceelor din oraș. Avem o legătură strânsă cu "Micul talent", organizație care se ocupă de copiii cu diferite talente – muzică, pictură, actorie, etc – și căruiă teatrul nostru i-a găzduit spectacolele.

În parteneriat cu Consiliul Județean Vaslui, am participat la evenimentele județene legate de Ziua Unirii, Comemorarea lui Ștefan cel Mare, Festivalul Umorului și multe altele.

2. analiza SWOT (analiza mediului intern și extern, puncte tari, puncte slabe, oportunități, amenințări);

Puncte tari

- o clădire care oferă posibilitatea desfășurării oricărei activități artistice în cele mai bune condiții;
- imaginea bună a teatrului, a activității și proiectelor desfășurate în ultimii ani;
- trupa de actori profesioniști, întinerită relativ, ale cărei calități sunt recunoscute;

- aplicarea unei strategii de manageriat care corespunde cerintelor pietei culturale si care nu face rabat de la calitate si valoare;
- vizibilitatea si renumele institutiei;
- existenta unui public fidel;
- oferta culturala diversificata a pieselor deja existente in repertoriu;
- portofoliu bogat, care satisface nevoi culturale diferite, pentru categorii de public dintre cele mai diverse;
- repertoriu diversificat;
- existenta unui site, www.tvipopa.ro, actualizat in permanenta, care contine, pe langa repertoriul curent si noutati, arhiva spectacolelor realizate de noi in ultimii ani;
- pagina de facebook - in dinamicalumii de azi, este foarte necesara, pentru o legatura stransa cu miile de prieteni virtuali, mai ales tineret.

Puncte slabe

- personal calificat insuficient pentru organizarea compartimentelor si, de aici, suprasolicitatrea unor angajati;
- inexistenta cadrului legal pentru motivarea angajatilor implicati cu rezultate exceptionale;
- lipsa fondurilor pentru realizarea de spectacole cu montari "mari";
- numarul redus al componentei trupei artistice si tehnice;

- un singur regizor si un singur scenograf angajati permanent;
- posibilitati financiare reduse pentru atragerea de colaboratori.

Oportunitati

- comunicarea manageriala cu autoritatea;
- existenta in repertoriu de spectacole calitativ valoroase, selectionabile pentru festivaluri;
- parteneriate cu institutiile de invatamant locale pentru programe de educatie culturala
- posibilitatea gazduirii de evenimente culturale in spatiile cladirii;
- proiecte de colaborare cu alte institutii.

Amenintari

- existenta in legislatie a restrictiilor privind finantarea activitatii de promovare si alinierea la legislatia europeana;
- scaderea nivelului de trai a publicului spectator;
- migrarea artistilor in orase care ofera si alte oportunitati de castig;
- ezitarile absolventilor la angajare datorita salarizarii penibile;
- situatia economica nationala;
- constrangerile la care sunt supuse institutiile publice prin legislatia referitoare la resursele umane, interdictii la achizitionarea de bunuri prin legea bugetului;

-riscul de a nu mai exista fonduri pentru festivaluri, colocvii, etc, la nivel national;

- scaderea alocatiei bugetare, a posibilitatii de finantare;

- interesul scazut al mass-media pentru evenimentele culturale.

3. evoluția imaginii existente și măsuri luate pentru îmbunătățirea acesteia;

Activitatea desfasurata in perioada supusa analizei, a urmarit realizarea misiunii Teatrului "V. I. Popa" de a sustine identitatea specifica si de a contribui la dezvoltarea culturala a intregii comunitati prin realizarea unor productii teatrale moderne, diverse si valoroase si a unor activitati culturale de anvergura, care sa promoveze diversitatea culturala si sa asigure prezenta institutiei in circuitul local, judetean si national.

Implementarea unei concepii artistice care sa justifice angajarea institutiei pe orbita culturala a teatrelor a reprezentat una din preocuparile noastre stringente. Într-un oras cu aproximativ 50 000 de locuitori, dorinta noastra a fost de a construi un Teatru actual, cu vizibilitate nationala, fiind, in egala masura, si un reper cultural regional, care sa devina un centru de arta adevarata, vie, apropiata de spiritul orasului in care se afla. Am considerat, in acest sens, ca, pe langa reinterpretarea marilor clasici, trebuie sa punem in valoare dramaturgia contemporana – ea fiind cea mai aproape de spiritual vremurilor in care traim. In continuarea acestei idei am colaborat cu regizori ca Cristian Gheorghe, Crista Bilciu, Radu Ghilas, Gheorghe Balint, care au adus in spectacolele lor limbajul noii generatii, imbogatind oferta artistica si deschizand portile spre publicul tanar al orasului nostru si nu numai.

Cultura si, implicit, teatrul reprezintă un factor important în dezvoltarea comunității și pentru aceasta institutia trebuie să fie pregătită sub toate aspectele să facă față unor potențiale cerințe impuse la un moment dat de comunitatea în care își desfășoară activitatea. În acest context, Teatrul "Victor Ion Popa" Barlad a manifestat o atenție deosebită în ceea ce privește receptarea doleantelor comunității și a actionat pentru satisfacerea acestora.

4. măsuri luate pentru cunoașterea categoriilor de beneficiari;

Profilul beneficiarului:

- *pe termen scurt*: întreaga strategie este construită pe apropierea institutiei teatrale de public si pe consolidarea increderii in evenimentul teatral barladean. Principalul obiectiv este constientizarea unei imagini dinamice si comunicative a teatrului, favorizand atragerea unui public activ, si, ocazional, care nu si-a creat un obicei inca din a veni la teatru.

- *pe termen lung*: am incercat o diversificare a proiectelor teatrale, si, implicit, a metodelor de promovare, pentru a aduce productiile noastre cat mai aproape de un virtual baneficiar. Astfel, se construieste, in timp, un public cu discernamant si reflexiv in fata noilor productii. Format ca un consumator avizat de cultura, publicul se constituie el insusi un promotor al imaginii teatrului, atragand dupa sine si alte segmente de nisa.

Observatia directa mai confirma faptul ca publicul este atras cu precadere de spectacole bine jucate, care pun in prim plan o poveste de viata cu final fericit si cu o latura comica accentuata.

Printre factorii care influenteaza cererea sunt: concurenta cu alte produse mai mult sau mai putin culturale, caracteristicile publicului si, pe ultimul loc, pretul.

In aceasta perioada, ne-am concentrat atentia spre licee si scoli generale, cu cea mai mare parte dintre ele avand parteneriete

culturale, iar la sediu am organizat intalniri cu directorii acestora, pentru a discuta despre ceea ce ar dori sa vada sau sa afle despre Teatrul "V. I. Popa". Am stat la dispozitia tuturor institutiilor, in masura posibilitatilor, pentru organizarea de evenimente artistice in sala si foaierul teatrului. În cadrul saptamanii "Scoala altfel", am marit numarul de vizite ale grupurilor de elevi in teatru si am oferit spectacole la solicitarile institutiilor de invatamant.

5. grupurile-țintă ale activităților instituției;

Oferta manageriala a cautat imbunatatirea situatiei existente si a incercat sa formuleze obiective realiste pe baza unei analize efective si prin armonizarea nevoilor proprii institutiei cu alocatia bugetara.

Beneficiarii programului se disting, în mare parte, în trei mari categorii: copiii, tinerii (18-35 de ani) și adulții (35-60 de ani.) Activitatea unei institutii de spectacol trebuie sa tina cont primordial de orizontul de asteptare al publicului spectator care este, prin excelenta, eterogen. Asa ca, aceasta activitate trebuie subordonata dezideratelor segmentelor de public, atat de diferite ca varsta, educatie, instruire, care intra in sala de spectacol. Pentru cunoasterea acestora, secretariatul literar desfasoara o activitate sustinuta.

Pe termen scurt, publicul vizat de teatrul nostru il reprezinta publicul activ, cu varsta cuprinsa intre 25-55 de ani, cu un venit mediu peste medie, interesat de fenomenul cultural si teatrul romanesc. Vizam, de asemenea, publicul cu studii medii si superioare, cu varsta de peste 55 de ani, precum si persoanele defavorizate.

Pe termen lung, dorim să atragem publicul de toate varstele, cu accent pe reprezentanții generațiilor tinere (elevii între 14-18 ani), actuali sau viitori angajati, un public aflat in plina formare, pe publicul activ, consumator de teatru, cu studii medii sau superioare, precum și segmentul, destul de important, de pensionari. În acest sens,

continuum colaborarea cu Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor "Elena Cuza" din Barlad, pentru un numar de 6 spectacole pe stagione pentru cei de varsta a treia. Dorim sa extindem aria de beneficiari si catre persoanele din afara Barladului, prin prezentarea spectacolelor noastre si in celelalte localitati ale judetului, acolo unde sunt conditii, dar si in judetele limitrofe.

6. profilul beneficiarului actual.

În cunoasterea categoriilor de beneficiari, cea mai importanta sursa este analiza directa a vanzarilor pe spectacole. Cele mai importante concluzii, sustinute si de Barometrul de Consum Cultural (2012), referitoare la categoriile de beneficiari, sunt urmatoarele:

- tinerii, elevii si studentii sunt cei mai activi consumatori de teatru;
- persoanele cu studii superioare au rate de participare de 6-7 ori mai ridicate decat absolventii de gimnaziu;
- educatia este, de asemenea, un factor important al participarii la teatru. În general, rata participarii creste proportional cu nivelul de educatie, exceptie facand absolventii de scoli profesionale, a caror rata de participare este de aprox. 5 ori sub media nationala;
- spectatorii ocazionali – au mers la teatru cel putin o data in ultimele sase luni – 30 %, spectatorii rari – au mers la teatru cel putin o data in ultimul an – 40 %;
- motivul principal invocat pentru a nu merge la teatru a fost lipsa timpului (80 %), iar 20 % au declarat ca prefera alternativa oferita de televiziuni sau alte mijloace de relaxare (cluburi, baruri, etc.)

Observatia directa mai confirma faptul ca publicul este atras cu precadere de spectacole bine jucate, care pun in prim plan o poveste de viata cu final fericit si cu o latura comica accentuata.

În urma analizei cu atentie a publicului spectator, dar si a discutiilor organizate sau aleatorii, am tras cateva concluzii referitoare la profilul

actual al spectatorului Teatrului "V. I. Popa". Predominant de gen feminin, spectatorul este preponderent absolvent de studii superioare, cu statut socio-profesional de angajat permanent. Un procent semnificativ al spectatorilor îl reprezintă elevii și pensionarii. Venitul mediu lunar al beneficiarului spectacolelor de teatru este de aproximativ 1500 lei. Frecventarea teatrului este de 10-11 ori pe an, iar timpul liber al spectatorului Teatrului "V. I. Popa" este petrecut prin lectură, navigare pe internet și mers la teatru.

Copii cu vârsta de grădiniță și școlarii frecventează reprezentațiile spectacolelor pentru copii, studenții și intelectualii tineri așteaptă de la programele teatrului atât relaxare, cât și provocare intelectuală. Spectatorii în vârstă preferă melodramele din literatura clasică și contemporană. Genurile muzicale sunt îndrăgite de toate categoriile de vârstă.

Mai mult de jumătate dintre spectatorii care frecventează în mod regulat teatrul, vizualizează cinci sau mai multe spectacole pe an, cam o treime din ei 3-4 spectacole pe an și, dintre cei întrebați, cam 10 % una sau două producții pe an. Spectatorul adept al genurilor clasice de teatru (40-70 de ani) optează, preponderent, pentru comedii și mai puțin drame și privește fenomenul teatral ca pe o sursă de divertisment. Are mai puține cunoștințe despre identitatea creatorilor spectacolului și mai multe legate de genul și titlul piesei care stă la baza spectacolului. Spectatorul interesat și de noile curente de teatru (18-40 de ani) optează pentru spectacolele care au la bază texte contemporane sau formele de spectacol neconvențional și cunoaște, pe lângă autor, și numele actorilor și al regizorului.

B. Evoluția profesională a instituției și propuneri privind îmbunătățirea acesteia:

1. adecvarea activității profesionale a instituției la politicile culturale la nivel național și la strategia culturală a autorității;

Teatrul și-a capatat identitatea incercand si, adesea, reusind sa faca o nota distincta in peisajul cultural. Cu o echipa mica, am reusit sa fidelizam un anumit segment de public. Fara a-si nega, vreo clipa, caracterul popular, teatrul a reusit, in mare masura, sa mentina o stacheta ridicata, oferind un repertoriu atractiv, atat prin diversitate, cat si prin calitatea spectacolelor.

Teatrul "V. I. Popa" este un teatru care are un repertoriu, o trupa de actori, o sala de spectacol, ateliere, personal tehnic etc. El este parte integranta a culturii in aceasta zona, ceea ce explica faptul ca se afla in permanenta in centrul atentiei tuturor. Suntem un colectiv eterogen si, din aceasta cauza, destul de greu de impacat.

Teatrul "Victor Ion Popa", a arătat o tendință în creștere, în privința diversificării ofertei culturale, prin reabilitarea clădirii – creând condiții mai bune pentru spectatori – prin acoperirea nevoilor culturale ale unui segment larg și divers al publicului, cu o ofertă diversificată în genuri și forme teatrale (dramaturgia clasică și contemporană, spectacole pentru copii, etc.) și o lărgire continuă a evenimentelor anexe.

2. orientarea activității profesionale către beneficiari;

Din punct de vedere al activității specifice, pentru realizarea acestor obiective, Teatrul "Victor Ion Popa ", in cadrul fiecărei stagiuni, realizeaza cel puțin 4 premiere care se adauga reluarilor din stagiunile anterioare pana la epuizarea spectacolelor.

Oferta manageriala a cautat imbunatatirea situatiei existente, pornind de la o stare de fapt apreciata ca buna si a incercat sa formuleze obiective realiste pe baza unei analize efective si prin

armonizarea nevoilor proprii institutiei cu orientarile generale ale perioadei analizate.

Beneficiarii programului se disting, in mare parte, in trei categorii: copiii, carora ne adresam cu spectacole pentru varsta lor, (*Aventuri in padure, Danila Prepeleac, Taramul armoniei, Fluierul fermecat, Printesa, pescarul si balaurul*, etc.), tinerii, liceenii, studentii sau tinerii intelectuali, care asteapta de la spectacolele teatrului nostru atat relaxare, cat si provocare intelectuala (*Jocul cu adevarul, Delir nocturn in mahala, Ursul, Adunarea femeilor, Paparazzi, Dureri fantoma* etc)si adultii, care prefer dramele si comediiile din literatura clasica si contemporana (*Tache, Ianche si Cadar, Sa imbracam pe cei goi, Stele pe cerul diminetii, Vassa Jelesnova, Comedie in intuneric, Jocul de-a vacanta* etc).

Activitatea unei institutii de spectacol trebuie sa tina cont primordial de orizontul de asteptare al publicului spectator care este, prin excelenta, atat de eterogen, asa ca activitatea noastra s-a subordonat dezideratelor segmentelor de public, atat de diferite ca varsta, educatie, instruire, care intra in sala de spectacol. În urma discutiilor si a opiniilor "culese" dupa fiecare spectacol, s-a constatat dorinta ca ponderea in reperoriul teatrului sa o aiba comedia, pe toate segmentele de varsta.

3. analiza principalelor directii de actiune întreprinse.

Teatrul "Victor Ion Popa" a arătat o tendință în creștere, prin acoperirea nevoilor culturale ale unui segment larg și divers al publicului cu o ofertă diversificată în genuri și forme teatrale (dramaturgia clasică și contemporană, spectacole pentru copii, etc.) și o lărgire continuă a evenimentelor anexe.

Din punct de vedere al activitatii specifice, pentru realizarea acestor obiective, Teatrul "Victor Ion Popa ", in cadrul fiecărei stagiuni, a realizat cel puțin 4 premiere care se adauga reluarilor din stagiunile anterioare pana la epuizarea spectacolelor.

Printre principalele directii de actiune intreprinse pentru imbunatatirea imaginii teatrului s-au numarat:

- consolidarea si promovarea imaginii distincte a teatrului barladean in zona Moldovei;
- diversificarea ofertei culturale prin invitarea de spectacole ale altor teatre, din Bucuresti si din tara, organizarea de intalniri culturale in foaierul teatrului si a diverselor proiecte cultural- educative;
- elaborarea unui plan de promovare a activitatii teatrului, care sa duca la cresterea vizibilitatii la nivel local, precum si a numarului de spectatori;
- asigurarea cadrului profesional necesar dezvoltarii competentelor artistice pentru personalul artistic, in corelare cu specificul institutiei;
- cresterea valorii actului artistic prin responsabilizarea intregului personal;
- utilizarea eficienta a intregului personal al institutiei;
- optimizarea costului / spectator;
- stimularea consumului cultural, prin realizarea unei oferte culturale diversificate si valoroase;
- mentinerea in repertoriu a spectacolelor care s-au bucurt de succes;
- promovarea valorilor consacrate ale literaturii românești și universale, clasice și contemporane;
- angajarea și folosirea judicioasa a cadrelor artistice, inclusiv colaboratorii, astfel încât să se asigure fiecărui spectacol al teatrului un nivel valoric cât mai ridicat, iar creatorilor afirmarea personalităților lor artistice;
- asigurarea unei cat mai mari varietati a repertoriului și a modalităților de expresie scenică, astfel încât spectacolele să se

adreseze unei largi palete de spectatori, deosebiți ca preferințe, vârstă, preocupare, nivel de cultură teatrală etc;

- popularizarea realizărilor Teatrului "Victor Ion Popa" ca parte integrantă și reprezentant al mișcării culturii românești, atât în țară, cât și în străinătate, inclusiv prin participarea la diferite manifestări naționale și internaționale (festivaluri, turnee, întâlniri, colocvii, etc.).

C. Organizarea, funcționarea instituției și propuneri de restructurare și/sau de reorganizare, pentru mai buna funcționare, după caz:

1. măsuri de organizare internă;

- respectarea Regulamentului de Organizare și Funcționare, a Codului Etic, a regulamentului de Ordine Interioară etc;

- evaluarea și analiza modului de funcționare, relationarea compartimentelor și eficiența lor;

- ocuparea posturilor vacante, inițial conform principiului "una\u la unu" - un post devenit vacant se ocupa cu un post - conform prevederilor ordonanței 77/2013 și, ulterior, după bugetarea posturilor;

- având în vedere dificultatea cu care se pot ocupa posturile vacante din schema, pentru a se asigura buna desfășurare a activității se impune luarea unor măsuri pentru asigurarea condițiilor minime privind funcționalitatea instituției, cooptându-se personal colaborator în baza unor contracte încheiate potrivit prevederilor legale privind drepturile de autor și drepturile conexe (regizori), personal care participă la realizarea programelor și proiectelor culturale;

- monitorizarea respectării orarului de muncă și asigurarea unei bune desfășurări a relațiilor cu publicul. O atenție specială trebuie acordată păstrării unui înalt grad de profesionalism al angajaților la

toate nivelurile, acesta fiind primul element de interacțiune al publicului spectator cu teatrul;

- actualizarea fiselor de post pentru întreg personalul, acest lucru decurgând din modificarea Regulamentului de Organizare și Funcționare;

- analiză periodică a activității instituției, a respectării procedurilor interne și a legislației care guvernează activitatea instituțiilor de cultură;

2. propuneri privind modificarea reglementărilor interne;

- reformularea Regulamentului de Organizare și Funcționare și a Regulamentului de Ordine Interioară în acord cu reglementările legislative din domeniul public și din legislație specifică;

- implementarea, în continuare, a procedurii de control intern managerial;

- reanalizarea Organigramei și a Statului de Funcții, a numărului de posturi pe fiecare colectiv - artistic, tehnic și administrativ;

- analiză situației economico-financiare a instituției și previzionarea evenimentelor economice-financiare în următorii ani, corelate cu resursele financiare necesare de alocat din subvenție.

3. sinteza activității organismelor colegiale de conducere;

Conform prevederilor legale, în Teatrul "V. I. Popa" funcționează un Consiliu de Administrație cu caracter deliberativ, format din 5 membri (șefii de compartimente și reprezentantul Consiliului Județean). În cadrul sedințelor acestui consiliu s-au discutat și adoptat principalele aspecte ale activității teatrului:

- proiectul de buget;

- propuneri pentru modificarea ROF și ROI;

- stabilirea comisiilor de inventariere;
- analiza listei de achizitii publice;
- intrarea in productie a spectacolelor;
- promovari, angajari, prelungiri de contracte;
- probleme legate de activitatea artistica;
- rezolvarea problemelor legate de investitiile in curs;
- aplicarea reglementarilor legale nou intrate in vigoare;
- reparatii, amenajari, etc, dictate de reintroducerea cladirii in circuitul public;
- stabilirea tarifelor minime pentru inchirierea salii de spectacol.

In institutie, functioneaza, cu caracter consultativ, Consiliul Artistic, care asigura strategia artistica pe termen scurt, mediu si lung a institutiei, propunerile pentru alcatuirea repertoriului, propune scoaterea de pe afis a spectacolelor epuizate si, in cadrul vizionarilor noilor piese aflate in productie inainte de premiera acestora, participa la analiza viitorului spectacol.

4. dinamica și evoluția resurselor umane ale instituției (fluctuație, cursuri, evaluare, promovare, motivare/sanționare):

	FLUCTUATIE PERSONAL	CURSURI PERFECTIONARE	PROMOVARI	SANCTIUNI
2011	58 salariați: -1 contract incetat (cauza deces) regizor scena	-	-	5 - avertismente 3 - sanctiuni diminuarea salariului
2012	54 salariați: 1-angajare (actor); 4-incetari contract: 2-demisii(electroacustician si sofer); 2-pensionari (cabiniera si plasatoare)	1	-	-
2013	51 salariați: 1-angajare (actor);	2	16-personal artistic, tehnic,	-

	4 incetari contract: 1-deces(portar) 1-demisie (tamplar) 2-incetari acordul partilor (actori)		administrativ	
2014	54 salariati: 6 - angajari (sofer, sonorizator, plasator, cabinier, electrician, manuator-decor); 3 - incetari contract: 2 - demisii (actor, electrician) 1 - incetare contract - deces (actor)	-	4 -personal artistic	-
2015	54 salariati: 4 - angajari (recuziter, actor, pompier, electrician); 3 - incetari contract: 2 - demisii (electrician, actor) 1 - pensionare		-	-

În perioada 2011-2015, evaluarea personalului Teatrului "Victor Ion Popa" Barlad s-a efectuat cu respectarea normelor legale aplicabile institutiei.

5. măsuri luate pentru gestionarea patrimoniului instituției, îmbunătățiri/refuncționalizări ale spațiilor;

Cladirea in care Teatrul "V. I. Popa" din Barlad isi desfasoara activitatea principala – spectacole si repetitii - este situata in str. Republicii nr. 268, este – inclusa pe Lista Monumentelor Istorice partial – sala de spectacole. Ea a fost pregatita in perioada 1955-1956 pentru a putea face fata cerintelor unui teatru executandu-se interventii de consolidare, renovare, modernizare, la toate sectoarele de activitate: scena, depozite, dar si cabinele actorilor, birouri si foaierul, care au facut parte din proiectul de consolidare si modernizare al Centrului Cultural Barlad.

Teatrul are in dotare o sala de spectacol de 300 de locuri cu balcon si un foaier modern, care este frecvent folosit pentru organizarea de manifestari culturale si interactive, lansari de carte, expozitii, prezentare de materiale informative privind activitatea Teatrului "V. I.

Popa", si, mai rar, prezentarea de spectacole. Principalul loc al desfasurarii activitatii specifice este scena, dotata cu doua nivele de acces pentru mecanica de scena, cu instalatii de lumina si sonorizare.

Spatiile administrative au fost mutate din camerele destinate cabinelor actorilor in noul corp administrativ, construit cu ocazia proiectului de consolidare si modernizare a cladirii, in perioada 2011-2012. De asemenea, atelierul de croitorie a fost mutat in imediata apropiere a scenei, astfel ca orice interventie necesara asupra costumelor sa se faca imediat.

Am construit si o noua sala de repetitii, care poate deveni foarte usor o mica sala de spectacol, de circa 70 de locuri, in eventualitatea ca actorii, in timpul liber, vor face minirecitaluri, one men show-uri etc. Centrala termica, cea care asigura caldura si apa calda, a fost, de asemenea, modernizata.

6. măsuri luate în urma controalelor, verificării/auditării din partea autorităţii sau a altor organisme de control în perioada raportată.

Singurele probleme, in urma controalelor, sunt cele legate de inspectiile ISU, vizand lipsa autorizatiei de functionare, a scenariilor de foc si evacuare in caz de incendiu. In urma discutiilor purtate la Consiliul Judetean, s-a hotarat alocarea in bugetul anului 2016 a sumei de 75.000 lei pentru pregatirea documentatiei, ulterior stabilindu-se si suma necesara executarii proiectului in vederea obtinerii autorizatiei de functionare.

D. Evoluția situației economico-financiare a instituției:

1. analiza datelor financiare din proiectul de management corelat cu bilanțul contabil al perioadei raportate

In perioada 01.01.2011 – 31.12.2015

Anul	2011	2012	2013	2014	2015	
	REALIZAT	REALIZAT	REALIZAT	REALIZAT	PLAN	REALIZAT
Venituri totale,din care:	1221253	1269009	1239493	1328258	1606335	1498937
venituri proprii	120625	78643	50547	137514	195000	130270
subventii	1100628	1190366	1188746	1190744	1411335	1368667

Anul	2011	2012	2013	2014	2015	
	REALIZAT	REALIZAT	REALIZAT	REALIZAT	PLAN	REALIZAT
1. Cheltuieli totale, din care:	1221253	1269009	1239493	1328258	1606335	1498937
Cheltuieli de personal, inclusiv colaboratori	847847	859216	901746	974244	1156335	1114272
cheltuieli de intretinere	373406	409793	337747	413500	450000	384665
2.Cheltuieli pe spectator, din care:	63.39	74.71	95.78	85.21	88.18	81.80
din subventie	57.13	70.08	82.85	76.39	77.35	74.60
din venituri	6.26	4.63	12.94	8.82	10.83	7.11
3. Gradul de acoperire din venituri proprii a cheltuielilor institutiei %	10 %	6 %	13 %	10 %	12 %	8.7 %

2. evoluția valorii indicatorilor de performanță în perioada raportată, conform criteriilor de performanță ale instituției din următorul tabel:

Nr crt	Indicatori de performanta	Perioada de evaluare				
		2012	2013	2014	2015	
					propus	realizat
1	Cheltuieli pe beneficiar (subventie+venituri-cheltuieli de capital)/numar de beneficiari	74.71	95.78	85.21	88.18	81.80
2	Fonduri nerambursabile atrase (lei)	0	0	0	0	0
3	Numar de activitati educationale					
4	Numar de aparitii media (fara comunicate de presa)	28	20	22	20	20
5	Numar de beneficiari neplatitori	1.357	1.425	1.561	1612	1.765
6	Numar de beneficiari platitori	16.614	13.721	15.581	18.000	18.325
7	Numar de reprezentatii/frecventa	75	79	87	90	99

	medie zilnica					
8	Numar de proiecte/actiuni culturale					
9	Venituri proprii din activitatea de baza	73.743	44.987	134.737	171.000	113.830
10	Venituri proprii din alte activitati	4.900	5.560	2.777	24.000	16.440

E. Sinteza programelor și a planului de acțiune pentru îndeplinirea obligațiilor asumate prin proiectul de management:

Se realizează prin raportare la:

1. viziune;

În activitatea sa , teatrul se conduce după următoarele principii:

- principiul autonomiei culturii și artei – asigură crearea condițiilor materiale, morale și autentice necesare pentru liberă manifestare a valorii, fără referințe ideologice-politice sau mercantile comerciale;
- principiul libertății de creație – protejează libertatea de creație și expresie, veghează ca orice creator să aibă libertatea deplină în alegerea mijloacelor de expresie în transmiterea mesajului artistic, pentru care poartă principala răspundere;
- principiul primordialității valorii – asigură selecția repertorială pe baza valorii estetice, înlesnind afirmarea talentelor autentice, înscrierea în circuitul național a operelor și realizărilor artistice de cea mai bună calitate;
- principiul șansei egale de acces la cultură – oferă posibilitatea afirmării tuturor angajaților implicați în programul cultural, indiferent de opțiunea religioasă, apartenența politică, naționalitate, sex și vârstă;

- principiul identitatii culturale nationale – teatrul stimuleaza difuzarea, in regiune si in tara, a spectacolelor in care se afirma valori spirituale romanesti si faciliteaza, in plan national, circulatia celor universale.

2. misiune;

Într-o lume a informaticii, in care avem acces la foarte multe date fara a le mai putea ordona rational sau afectiv, teatrul, asa cum il gandim in prezent, reprezinta esantionul unui timp ideal, actualizat permanent de sincretismul artei sale. Dorinta de a mentine un teatru viu, in spiritul vremurilor, este cel mai important aspect al managementului nostru. Ca institutie publica de spectacol, Teatrul "V. I. Popa", prin programele si proiectele sale, contribuie la dezvoltarea culturala a comunitatii, realizarea si prezentarea de productii teatrale valoroase si a unor activitati culturale care sa reflecte tendintele actuale in arta teatrala, asigurand astfel o prezenta constanta a institutiei in circuitul cultural local si national si se adreseaza unor categorii diverse de public.

Misiunea Teatrului "V. I. Popa" este, in esenta, legata de rostul existentei unui teatru intr-o comunitate. Aceasta institutie nu trebuie sa fie doar un important edificiu de arhitectura, ci sa faca in asa fel ca activitatea sa sa se circumscrie, in primul rand, asteptarilor publicului si sa se racordeze la cele mai noi tendinte ale teatrului, ale artei spectacolului. Teatrul este un serviciu cultural adus cetatii.

Ca institutie importanta a judetului, se integreaza in miscarea culturala in teritoriu, raspunzand asteptarilor si exigentelor publicului si fiind totodata, factor determinant in formarea gustului esthetic al acestuia.

Un alt deziderat, care trebuie urmarit cu consecventa, este rolul teatrului vis-a-vis de comunitate: instrument de creatie, rol educational, declansator de innoiri, motor in evolutia mentalitatilor, cale de combatere a prejudecatilor, loc de intalnire monden, alternative la distractie.

3. obiective (generale și specifice);

Teatrul "V. I. Popa" este o institutie publica de spectacol, avand ca principal scop promovarea si reprezentarea pe scena a creatiei dramatice din patrimoniul national si universal.

Teatrul asigura realizarea materiala si umana a repertoriului selectionat, creand posibilitatea manifestarii potentialului artistic (actoricesc, regizoral, scenografic) si, implicit, satisfacerea exigentelor estetice in contextul miscarii teatrale nationale. El trebuie sa fie parte integranta si activa din viata culturala a Barladului si a regiunii, sa intregasca domeniul cultural-artistic al judetului, sa puna in valoare patrimoniul teatral, sa constituie un punct de atractie si, in acelasi timp, sa fie un varf in ceea ce priveste promovarea culturii vasluiene, atat in plan national si, de ce nu, si international.

Am incercat si indeplinirea unor obiective specifice vizând:

- stabilizarea rezultatelor obtinute - realizat;
- cresterea vizibilitatii pe plan national – realizat;
- stabilirea legaturilor cu alte teatre din zona - realizat;
- imbunatatirea spatiilor de joc - realizat;
- realizarea cercetarilor de piata – acest deziderat ramas inca neindeplinit din motive mai mult sau mai putin obiective (lipsa de fonduri, refaceri de spectacole, tergiversari in alegerea productiilor repertoriale).

4. strategie culturală, pentru întreaga perioadă de management;

Strategia culturala este definita prin proiectarea pe termen mediu si lung a dezvoltarii durabile a sectorului cultural, tinandu-se cont de capacitatile proprii si de evolutia mediului economic (piata, concurenta, tehnologie). Concurenta intra si extra institutionala, mai ales in sectorul cultural, trebuie considerata dezirabila si chiar

necesara, pentru asigurarea calitatii procesului, produselor si serviciilor in domeniu.

Teatrul "V. I. Popa" este un teatru care are un repertoriu, o trupa de actori, o sala de spectacol, ateliere, personal tehnic, etc. El este parte integranta a culturii in aceasta zona, ceea ce explica faptul ca se afla in permanenta in centrul atentiei tuturor. Suntem un colectiv eterogen si, din aceasta cauza, destul de greu de impacat.

Pe de o parte, avem de primit un public ce trebuie treptat extras din cotidian pentru a fi condus catre receptarea unei fictiuni, avem de acomodat cerintele unor creatori ce actioneaza in grup, pentru implinirea unui act artistic, iar productia teatrului este intotdeauna UNICAT. Teatrul „Victor Ion Popa“ este un teatru cu personalitate distincta, cu actori buni si foarte buni, care pot realiza spectacole competitive - cum s-a si demonstrat - dar si cu actori care mai au de acumulat experienta (ca in orice teatru), pana ce vor deveni sau nu, piloni de baza in alcatuirea unei distributii.

5. strategie și plan de marketing;

Strategia Teatrului "Victor Ion Popa" se circumscrie strategiei culturale a Consiliului Judetean Vaslui. Din acest motiv, detectarea si utilizarea energiilor creatoare ale spatiului cultural barladean, stimularea colaborarii intre institutiile de cultura, publice si private, conectarea activitatilor teatrului cu celelalte activitati culturale pe care Consiliul Judetean si cel local le organizeaza, stimularea productiilor teatrale care au la baza principiile multiculturalitatii, sustinerea unei miscari teatrale a elevilor prin oferirea de sprijin logistic sunt principalele paliere ale acestei strategii.

În acest sens, principalele obiective strategice au fost:

- dezvoltarea fenomenului cultural;
- promovarea diversitatii culturale;
- cresterea gradului de cultura - o stransa legatura cu institutiile culturale care se adreseaza aceleiasi comunitati.

Una din principalele nevoi ale umanitatii este nevoia continua de eliberare a tensiunilor cotidiene, ceea ce numai arta, in general, si teatrul, in particular, o poate oferi.

Teatrul, prin specificul activitatii sale, imprima activitatii manageriale un caracter deosebit fata de o intreprindere sau alt tip de organizatie. În teatru se creaza, se produc sau se distribuie servicii culturale, care, de cele mai multe ori, reprezinta valori complexe, greu de cuantificat sau evaluat, cum ar fi o piesa de teatru.

Managementul cultural, oriunde s-ar realiza, inseamna, mai intai de toate, o relatie intre manager si personalul condus si apoi, o relatie cu producatorii si consumatorii de cultura (prin parteneriat cultural). Prima relatie o constituie conditia "sine qua non" a existentei fenomenului managerial si isi pune amprenta pe intreg procesul decizional. Managerul are sarcina de a crea institutiei pe care o conduce imaginea unui "sistem deschis" din perspectiva relatiilor care se stabilesc intre acesta si factorii din mediul extern, cum ar fi alte persoane, resurse, organizatii culturale si, mai ales, grupurile tinta ale consumatorilor de cultura.

6. programe propuse pentru întreaga perioadă de management;

Programele gandite pentru aceasta perioada au avut in centru textul, povestea, calitatea rolurilor pe care le ofera trupei si noutatea.

- programul Teatrului "V. I. Popa": nou si contemporan (*Investitia*, *Paparazzi*, *Stele pe cerul diminetii*, *Dureri fantoma*, *Psihoterapolitica*),

recunoscute international (*Matraguna, Adunarea femeilor, Vassa Jeleznova, Sa imbracam pe cei goi*), o interpretare moderna a unui text clasic (*Ursul, Doctor fara voie*). Programul include productii care au ca punct comun racordarea tematicii abordate de texte, la lumea contemporana. Aceste spectacole au fost realizate de regizori cu experienta, precum si de regizori tineri.

- adaugarea la repertoriul curent a cel putin 4 premiere pe stagiune;
- realizarea unor piese cu un buget redus, care necesita cheltuieli mici pentru decor, costume si drepturi de autor;
- deplasari si turnee cu cele mai reprezentative spectacole ale teatrului;
- o prezenta cat mai consistenta la manifestarile nationale (festivaluri, colocvii etc.)

7. proiecte din cadrul programelor;

2011 - nr. premiere - 2

- nr. spectacole - 93, din care : - la sediu - 40
 - deplasare - 53
- nr. spectatori - 19265, din care: - la sediu - 7758
 - deplasare - 11507

1. "MATRAGUNA"

- 14 MAI 2011

regia - Dorin Mihailescu

scenografia - Marfa Axenti

distributia - Simon Salca jr.
- Marcel Anghel
- Sergiu Ciubotaru
- George Sobolevschi
- Lily Popa Alexiu
- Sorin Ghiorghe
- Oana Tofan/Otilia Huzum

2. "DELIR NOCTURN IN MAHALA" - 16 APRILIE 2011

regia - Alex Savu
scenografia - Sandu Maftei
distributia - Oana Tofan
- Gruia Novac jr.
- Geta Cacevschi
- Lucian Arhire
- Simon Salca jr.

2012 - nr. premiere - 3
- nr. spectacole - 75, din care : - la sediu - 41
- deplasare - 34
- nr. spectatori - 16614, din care : - la sediu - 10271
- deplasare - 6415

1. "O NOAPTE FURTUNOASA" - 26 MAI 2012

regia - Marcel Anghel
scenografia - Sandu Maftei
distributia: - Gruia Novac jr.

- Alex Savu
- George Sobolevschi
- Dumitru Ciubotaru
- Cella Croitoru/ Ramona Parpalita
- Petronela Ene
- Otilia Huzum / Irina Grajdeanu

2. "ADUNAREA FEMEILOR" - 7 IULIE 2012

regia - Catalin Cucu

scenografia - Sandu Maftei

coregrafia - Beatrice Volbea

distributia - Cella Croitoru

- Gruia Novac jr.
- Sorin Ghiorghe
- Alex Savu
- Sergiu Ciubotaru
- Petronela Ene
- Ramona Parpalita
- Irina Grajdeanu
- Geta Cacevschi
- Catalina Rusu
- Eudoxia Volbea
- George Sobolevschi
- Oana Pavalache

3. " VASSA JELEZNOVA" - 6 OCTOMBRIE 2012

regia - Dorin Mihailesc

scenografia - Marfa Axenti

distributia - Lily Popa Alexiu

- 2013** - nr.premiere - 4
- nr.spectacole - 79, din care : - la sediu - 73;
- deplasare - 6
- nr.spectatori - 13721, din care: - la sediu - 11911;
- deplasare - 1810

regia - Dorin Mihailescu

scenografia - Sandu Maftei

distributie - Petronela Ene

- George Sobolevski

- Sorin Ghiorghe

2. "INVESTITIA" - 25 MAI 2013

regia - Marcel Anghel
scenografia - Sandu Maftei
distributia - Cristian Todica
- Ramona Parpalita
- Lucian Arhire
- Simon Salca jr
- Alex Savu

3. "IDOLUL SI ION ANAPODA" - 5 OCTOMBRIE 2013

regia - Dorin Mihailescu
scenografia - Sandu Maftei
distributia - George Sobolevschi
- Cristian Todica
- Sorin Ghiorghe
- Petronela Ene
- Catalina Rusu
- Oana Pavalache

4. "PAPARAZZI" - 14 DECEMBRIE 2013

regia - Cristian Ghiorghe
scenografia - Sandu Maftei
distributia - George Sobolevschi
- Sorin Ghiorghe
- Lucian Arhire
- Simon Salca jr
- Petronela Ene
- Alex Savu
- Cristian Todica

- Irina Grajdeanu
- Gruia Novac jr.
- Ramona Parpalita
- Marcel Anghel
- Lily Popa Alexiu

2014 - nr.premiere - 4

- nr. spectacole - 87, din care: - la sediu - 74;
- deplasare - 13

- nr. spectatori - 15581, din care: - la sediu - 12405;
- deplasare - 3176

1. "STELE PE CERUL DIMINETII" - 15 MARTIE 2014

regia - Cristian Gheorghe
scenografia - Sandu Maftei
distributia - Lily Popa Alexiu
- Petronela Ene
- Oana Pavalache
- Irina Grajdeanu
- Ramona Parpalita
- Catalina Rusu
- Alex Savu
- George Sobolevschi

2. "PRINTESA SI PESCARUL" - 14 FEBRUARIE 2014

regia - Alexandru Savu
scenografia - Sandu Maftei
distributia - Lucian Arhire
- Ramona Parpalita

- Simon Salca
- Gruia Novac jr.
- Eudoxia Volbea
- Irina Grajdeanu

3. “ DOCTOR FARA VOIE” - 4 OCTOMBRIE 2014

- regia - Dorin Mihailescu
- scenografia - Sandu Maftei
- distributia* - Sorin Ghiorghe
- Catalina Rusu
- Ramona Parpalita
- Irina Grajdeanu
- Lucian Arhire
- Cristian Todica
- Marcel Anghel
- Alex Savu
- Simon Salca jr.

4. “ SA IMBRACAM PE CEI GOI” - 24 IANUARIE 2015

- regia - Dorin Mihailescu
- scenografia - Sandu Maftei
- distributia* - Ramona Parpalita
- Sorin Ghiorghe
- Simon Salca Jr
- Cristian Todica
- Alex Savu
- Catalina Rusu

2015 - nr.premiere - 4

- nr. spectacole - 99, din care : - la sediu - 76

- deplare - 23

- nr. spectatori - 18325, din care : - la sediu - 13467;

- deplasare - 4858

1. "LA GAMBRINUS " - 6 APRILIE 2015

regia - Marcel Aghel

scenografia - Sandu Maftei

costume - Iuliana Maftei

distributia - Sorin Ghiorghe

- Simon Salca

- Cristian Todica

- Alex Savu

- Lucian Arhire

- Eudoxia Volbea

- Geta Cacevschi

2. " DURERI FANTOMA" - 18 APRILIE 2015

regia - Radu Ghilas

scenografia - Sandu Maftei

coregrafia - Lorette Enache

distributia - Oana Pavalache

- George Sobolevschi

- Sergiu Moraru

- Sorin Ghiorghe

- Bianca Postolache

3. " COMEDIE PE INTUNERIC" - 13 Iunie 2015

regia - Crista Bilciu

scenografia - Sandu Maftei

distributia - Sorin Ghiorghe

- Oana Pavalache

- Catalina Rusu

- Marcel Aghel

- Cristian Todica

- Irina Grajdeanu / Petronela Ene

- Alex Savu

4. "JOCUL DE-A VACANTA" - 12 DECEMBRIE 2015

regia - Gheorghe Balint

scenografia - Adriana Raicu Petre

distributia - Marcel Anghel

- Simon Salca jr.

- Petronela Ene

- Sorin Ghiorghe

- Ramona Parpalita

- Sergiu Morar

- Cristian Todica

- Alexandru Savu

- Catalina Rusu

Ne bucura faptul ca teatru incepe sa-si faca simtita prezenta, cu rezultate notabile, si pe scena nationala. Invitarea teatrului de a participa la „Festivalul de Comedie” de la Galati cu „Adunarea femeilor”, la Braila, la Festivalul „Zile si Nopti de Teatru la Braila” cu „Paparazzi”, iar „Noaptea furtunoasa” si „Doctor fara voie” la „Festivalul Umorului” de la Vaslui, la Festivalul „Strada ca o scena” de la Resita, cu „Dureri fantoma”, denota cresterea calitativa a spectacolelor noastre, dar si aprecierea capatata la nivel national.

8. alte evenimente, activități specifice instituției, planificate pentru perioada de management;

Teatrul "Victor Ion Popa" Barlad, institutie publică de cultură de importantă judeteana, are drept obiect principal de activitate productia de spectacole, a altor evenimente culturale din sfera teatrală si cea a artelor spectacolului si prezentarea lor publică in mod nemijlocit la sediul institutiei, dar si in alte locatii.

Teatrul a fost **prezent la toate evenimentele culturale** desfasurate in aceasta perioada: spectacole festive dedicate Unirii Principatelor, spectacole de 8 Martie, Comemorarea, la 2 iulie a figurii lui Stefan cel Mare, "Zilele Culturale" ale Barladului, cele sapte editii ale *Festivalului Fanfarelor*, spectacole gratuite pentru copii cu ocazia Zilei de 1 Iunie, momente artistice dedicate Marii Uniri de la 1 Decembrie, iar actorii si tehnicienii teatrului au fost implicati atat la Barlad, cat si la Vaslui in sustinerea acestor manifestari.

Pe parcursul perioadei, s-au facut o serie de turnee si deplasari cu spectacolele din repertoriul curent, care s-au bucurat de un binemeritat succes - si acest lucru se datoreaza faptului ca spectacolele noastre se ridica la nivelul calitativ cerut de asemenea evenimente. O demonstreaza calitatea si seriozitatea reprezentatiilor, indiferent de locul unde se desfasora spectacolul. Cel mai indicat ar fi sa suprapunem imaginea teatrului barladean peste cea a unui festival care sa se desfasoare la Barlad .

F. Previzionarea evoluției economico-financiare a instituției, cu o estimare a resurselor financiare ce ar trebui alocate de către autoritate, precum și a veniturilor instituției ce pot fi atrase din alte surse

1. Proiectul de venituri și cheltuieli pentru următoarea perioadă de raportare.

	2016	2017	2018	2019	2020
Venituri totale	1.956.217	2.141.532	2.327.880	2.531.636	2.784.800
Venituri proprii	224.000	250.000	250.000	250.000	275.000
Subventie	1.732.217	1.891.532	2.077.880	2.281.636	2.509.800
Cheltuieli totale	1.956.217	2.141.532	2.327.880	2.531.636	2.784.800
Cheltuieli de personal	1.420.017	1.561.982	1.717.680	1.888.786	2.077.665
Bunuri si servicii	461.200	579.550	610.200	642.850	707.135
Cheltuieli de capital	75.000	0	0	0	0

2. Nr. de beneficiari estimati pentru

următoarea perioadă de management

	2016	2017	2018	2019	2020
Nr de beneficiari / spectatori	18 200	18 300	18 500	18 600	19 000

3. Analiza programului minimal realizat

Anul 2011 este anul sperat al incheierii executarii Proiectului de Consolidare si Modernizare a Centrului Cultural Barlad, centru ce gazduieste muzeul "V. Parvan" si Teatrul "V. I. Popa", proiect ce s-a prelungit mult peste termenul limita. Astfel, din cele 4 premiere, din lipsa spatiului de repetitii si spectacole, am realizat doar 2 si 3 refaceri, datorita necesitatii inlocuirii in distributii a interpretilor care ne-au parasit din diverse motive.

Cele doua premiere au fost:

"Matraguna", de Nicollo Machiavelli - ca mai toate comedile, nu face altceva decat sa demaste tarele societatii de atunci si nu numai – superficialitatea fiilor de imbogatiti, trimisi la Paris, familii care au facut avere in mod necinstit (suna atat de cunoscut), negustoria bisericii, fatarnicia femeii educate dupa principii false, escrocheria si lipsa de scrupule (scopul scuza mijloacele, nu?)... Probabil ca lectiile de morala cele mai acide se pot desprinde din comedii. Prin intermediul acestor personaje

apartinand unor diverse categorii sociale, Machiavelli reuseste sa zugraveasca maiestuos o lume plina de ipocriti si de semidocti pentru care este foarte importanta "eticheta", salvarea aparentelor. Este o lume in care singurul scop este lupta pentru a fi imoral, pentru a putea pacatui, pentru a intina cele mai nobile sentimente umane. Degradarea etica devine tinta batjocoririi lui Machiavelli care devoaleaza, intr-un registru comic destul de larg, un intreg mecanism persuasiv a carui functionare nu poate fi posibila decat pe fondul unor slabiciuni, unor deficiente umane.

“Delir nocturn in ... mahala”, adaptare de Alexandru Savu, după I.L.Caragiale – comedie care are la baza cunoscuta piesa “D-ale carnavalului” dar și fragmente din alte texte ale marelui dramaturg. Comedie de moravuri, spectacolul aduce în scenă lumea atât de bine prinsă de pana inegalabilului Nenea Iancu, lumea mahalalelor Bucurestiului de dinainte de război, plină de Bibici, de-alde Nae Girimea, de Mite și alte apariții care mai de care mai

fandosite și inculte. Spectacolul se adresează, în primul rând, liceenilor care studiază prin programa școlară o singură piesă a marelui dramaturg, și anume “O scrisoare pierdută”.

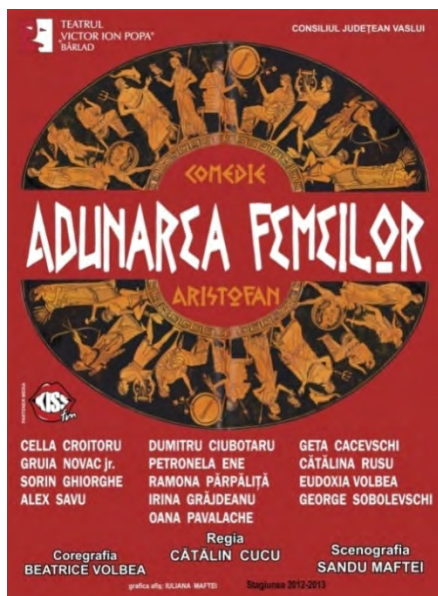
Anul 2012. Încă se construiește, așa ca deschiderea salii se va face abia în toamnă, cu ocazia noii stagiuni. Este anul desemnat de UNESCO drept *Anul Caragiale*, datorită dublei aniversări: 160 de ani de la naștere și 100 de ani de la moartea genialului dramaturg, de al cărui nume se leagă comedii românești actuale chiar și la peste un secol de la prima reprezentare.

Totusi, am reușit prezentarea a 3 premiere:

“O noapte furtunoasa”, de I.L.Caragiale – propunerea pentru a marca Anul Caragiale a venit firesc. De ce? Pentru ca traim in lumea lui Jupan Dumitrache, lumea vorbelor goale, in care declaratiile tin loc de fapte. Toata lumea “combate” bine – se vorbeste intorcandu-se logica unei fraze la nesfarsit, pana cand nu se mai alege nimic de ideea de la care s-a plecat. Jupan Dumitrache, patriot si barbat care tine la “onoarea sa de familist”, a coborat, in ultimii ani, de pe

scena de teatru si joaca pe alte scene, mai aproape de pretentiile sale: joaca pe scena politica si misuna nestingherit prin Romania. Avem de-a face cu un univers rasturnat, in care intre discurs si fapta se naste o fractura cu care, din pacate, ne-am obisnuit, socotind-o normalitate. Exista solutii? Poate ca tot ce putem face este sa ne tinem departe de jupan Dumitrache, nu de alta, dar ne-am putea contamina si-apoi sa contribuim la raspandirea “molimei”. Cat despre spectatori sau trupa, cel mai mare beneficiu este, fara indoiala, trecerea prin scoala lui Caragiale: o scoala de viata si de teatru, in acelasi timp! Spectacolul, a fost prezent in Festivalul “C. Tanase”, Vaslui.

“Adunarea femeilor” de Aristofan - cel mai mare poet comic grec - este parodia totala. Poetul imagineaza un stat atenian condus de femei si intemeiat pe comunitatea bunurilor. Comunismul “avant la lettre” se combina ridicol cu feminismul, deznodamantul “orgiastic” fiind o solutie la randul ei grotesca. Aristofan ataca vremurile de falsa

democrație, decăderea moravurilor, superficialitatea, acceptarea snoaba a modei noi și credulitatea într-un limbaj adesea licentios. Nici cele mai negre proiectii egalitariste nu ating această viziune pe care o ridiculizează Aristofan. Dacă poetul comic scria pentru actualitatea imediată a epocii sale, geniul său satiric i-a asigurat universalitatea. Spectacol prezentat în *Festivalul de Comedie de la Galați*.

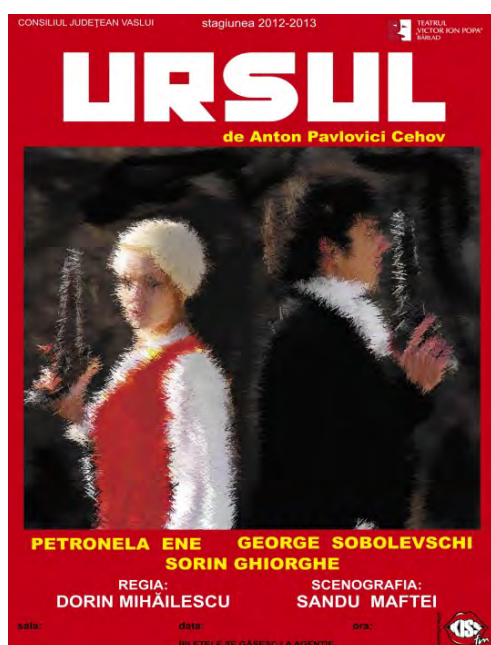

“Vassa Jeleznova”, de Maxim Gorki – drama care scoate la rampă o familie foarte avută din Rusia începutului de secol XX, în fruntea careia se afla Vassa Jeleznova, o femeie aprigă și crudă, cândva umilită de stilul de viață al sotului său, acum hotărâtă să se apere și să-și sporească averea și puterea prin orice mijloace. Corupția, delatiunea și chiar crimă conduc destinele acestei familii, unde nu există afecțiune, nu există dialog, iar copiii sunt fie fapături ratate, fie minți cinice. O singură ființă îndrăznește să o

înfrunte pe Vassa și să strige adevărul în fața tuturor. O face în numele copilului ei căruia vrea să-l asigure un alt viitor, dar și în numele speranței într-o lume mai bună, care să-i restabilească omului dreptul la demnitate și la iubire. Vassa Jeleznova – proprietar al unei societăți de navigație – este un personaj incomod pentru spectator; nu știi dacă să o urăști sau să-ți fie milă de ea. Unica ei motivație sunt copii, însă, paradoxal, se poartă rece și distant cu fetele, iar pe băiat – aflat pe moarte în străinătate – nu încearcă să-l vadă. Singurul mod de a-și manifesta iubirea este să adune bani pentru copii, să conducă întreprinderea cu o mână de fier, să falsifice acte și chiar să ucidă. Zdrobită emoțional, Vassa nu își poate exprima iubirea prin

gesturi sau cuvinte, si astfel trauma se perpetueaza – la randul lor, fiicele sale nu vor sti sa isi exprime iubirea. Concluzia? Adeseori, chiar si un singur gest nedrept poate ruina o intreaga viata.

Anul 2013, anul mai aproape de normalitate, dar inca atat de departe; anul in care s-au facut trei deplasari. Aveam un autocar performant, dar legislatia in vigoare nu permitea angajarea unui sofer, chiar daca postul era unic in schema, decat dupa principiul 7 la 1 – la 7 angajati plecati se putea angaja 1.

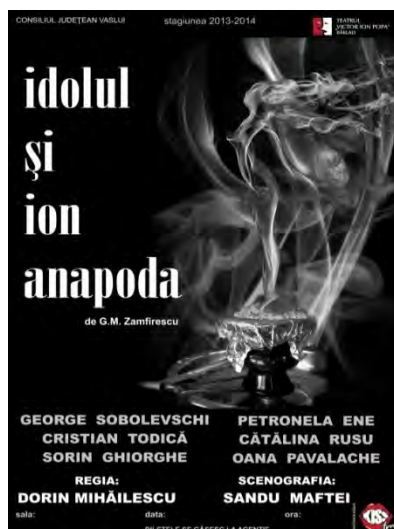
“Ursul”, de Anton Pavlovici Cehov – spectacol desprins tocmai din realismul cehovian, reuseste sa aduca pe scena un fragment din vechea Rusie care a fascinat atatia literati de-a lungul timpului. Personajele, pline de viata, debordeaza de pasiune si flama ruseasca, spirit ce transpare din fiecare gest si cuvânt al lor. *Ursul*, o delicioasa comedie intr-un act, ne prezinta povestea unei vadove, aparent foarte serioasa si consecventa in principiile ei, care isi jeleste sotul cu patima, dar se

indragosteste de primul barbat care ii trece pragul. Fericitul “amorez” este locotenentul in retragere Smirnov, venit pentru a reclama o datorie veche, pe care raposatul ei sot a uitat sau n-a mai apucat sa o plateasca. In ciuda tariei lui de caracter, cade, la randul sau, prada mrejelor tinerei vadove. Asadar, publicul este invitat sa “soarba ceai” alaturi de unele dintre cele mai pitoresti fapturi create de realismul rus care ne prezinta viata asa cum este ea: cu personaje vii si pline de surprize! Spectacolul a prilejuit inaugurarea in Teatrul “V. I. Popa” a unui nou spatiu de joc, numit, cel putin provizoriu, *sala studio*. A fost un eveniment, speram de bun augur, pentru tot ce va urma sa fie jucat aici.

"Investitia" de Sebastian Ungureanu – comedie care are ca sursa de inspiratie realitatile contemporane, pentru ca traim intr-o Romania in care ne mai tine in viata doar visul de a prospera. Cum? Pe seama

investitorilor straini, fireste. Ce ne facem, insa, cand "investitorul" nu este altcineva decat tot un roman de-al nostru, un sarlatan uns cu toate alfiile, reîntors de pe meleaguri americane (unde, fireste, a dat chix!)? Investitia este o comedie (amara!) de situatie, presarata cu un comic de limbaj sprintar. Piesa, bine ancorata in realitate, aduce in prim-plan visul romanului de a reusi in afaceri pe spinarea investitorului strain. Actiunea se petrece intr-o gara de provincie si este povestea unui tandem de visatori la imbogatire pacalit de doi asa-zisi investitori, tot romani, care se intorc din strainatate. Cei doi naivi creduli, Vincentiu si Victor, sunt pacaliti de John (Ion) Garlic (Usturoi – care nici usturoi n-a mancat nici gura nu-l miroase!) si de amanta sa, Patricia. Am considerat spectacolul ca fiind o reflexie a lumii in care traim – nu mai stim sa ne mobilizam pentru a ne ridica pe forte proprii, in schimb, asteptam si acceptam, cu prea mare usurinta, himere vandute de altii. Asteptam, de prea multa vreme, sa investeasca altii in noi, cand cel mai simplu ar fi sa investim in noi insine!

"Idolul si Ion anapoda", de G. M. Zamfirescu – *"Pygmalion bucurestean"*, este singura lucrare teatrala a autorului cu un sfarsit senin, optimist. Intr-un fel, Ion si Frosa gasesc drumul cel mai bun de realizare a fericirii prin dragoste,

elementul purificator si inaltator. (Valeriu Rapeanu).

“Comedie amara”, spectacolul nostru pare, la prima vedere, a vorbi despre iubire. El este un eseu in imagini despre cautarea de sine a omului, despre framantarile, mai mult sau mai putin comice, pentru a releva calitati umane si descopera valentele poetice subliniind orbecaiala, zbaterea absurda a omului in cautarea fericirii si implinirii sale, stradanie care *“ar fi de ras, daca nu ar fi de plans”* si ofera, pe langa petrecerea catorva clipe placute alaturi de eroii lui Zamfirescu, ceea ce ne ureaza si dramaturgul: *“dragoste binecuvantata”*.

“Paparazzi sau Cronica unui rasarit de soare avortat”, de Matei Visniec – spectacolul este o imagine tridimensionala a unui posibil sfarsit al lumii, unde, pe langa apocalipsul ce ameninta lumea, galaxia, are loc un al doilea apocalips, cel al umanitatii. Se spune in text ca aceasta exterminare are loc datorita unei forte exterioare – poate Dumnezeu, poate Diavolul – dar e posibil ca ea sa fie, de fapt, rezultatul unei autoanihilari la care ajunge omenirea din cauza sterilitatii sufletesti,

din cauza rautatii, din cauza multiplelor pacate-greseli pe care le face. Tridimensional spuneam pentru ca spectacolul nu se reduce la o expunere-lectura catre spectator, ci are dinamica cinematografica, are forta de a aduce pe scena o bucata a lumii in care, practic, traim cu totii, este carnal, visceral, poate exagerat uneori, dar in intregime facut cu scopul de a schimba ceva, cu scopul de a ne face pe toti sa privim “in noi insine” si, mai cu seama, langa noi. Personajele se misca in acest haos, viermuiesc, sub semnul soarelui care se pregateste sa se stinga pentru totdeauna, ca niste insecte neputincioase pentru care important nu este sfarsitul definitiv

al planetei, ci meschinele indeletniciri cotidiene, faptele banale ale unei existente banale si absurde. Zidurile se strang in jurul lor, se deschid, descoperind camere de locuit sau birouri, camere de orgii sau posturi de spionaj, se strang din nou pentru a-l inchide in acest labirint-cavou in care isi vor gasi sfarsitul. Orasul traieste, orasul este inca viu, organele lui, oamenii, il hranesc inca cu sevele unor intamplari stranii, cu lipsa de comunicare, cu morfina unei inconstiente care ii face sa nu vada dezastrul. Spectacolul a fost invitat sa participe la *Festivalul Zile si Nopti de Teatru* de la Braila.

Anul 2014. Datorita faptului ca nu am avut sofer timp de doi ani, autocarul a trebuit sa fie bagat in reparatii capitale care au durat aproximativ o jumătate de an. Acest fapt a afectat in mod foarte serios deplasările - doar 13.

“Stele pe cerul diminetii”, de Aleksandr Galin – spectacolul ne duce in anul 1980, cand Uniunea Sovietica, saracita si infometata, organizeaza *Jocurile Olimpice*, eveniment de o extrema importanta mondiala. Publicitatea facuta statului e imensa. Ca orice padure, Rusia are uscaturile ei, iar acestea nu trebuie vazute de turisti, deci oficialii Moscovei iau decizia de a curata padurea de uscaciuni, pentru ca vizitatorii ei sa se bucure doar de aerul curat si peisajele frumoase. Asa

se face ca “oile negre” ale societatii, reprezentate de prostituate, proxeneti si alcoolici, sunt trimise la marginea societatii, la marginea padurii. In acest spatiu intermediar, al asteptatiei, in acest loc al exilului – cand orasul trebuie locuit doar de cei perfecti – gasim oameni care se redescopera, care invata din nou – sau pentru prima

oara – sa iubeasca, oameni cu putere de sacrificiu sau cu lasitatea de a merge pana la capat, actori intr-un univers aproape purgatorial, in care visele neimplinite capata valente de cosmar, in care iluziile si aparentele devin unica realitate sufocant de dura, in care destainuirile si povestile propriilor vietii sunt singurul mijloc de eliberare. Nimeni nu accepta inchiderea in baraca-puscarie, nimeni nu accepta izgonirea, autosugestionandu-se ca au venit aici de bunavoie, ca nu i-a trimis nimeni. Toti incearca exercitiul evadarii in ceva: in alcool, intr-o lume a spectacolului inexistent, in carti, intr-o lucrare de doctorat banala, intr-o iubire imposibila, evadari false care ii ajuta sa faca inca un pas pe cararea existentei, evadari iluzive, fara stralucire, ireale, care ii transforma in niste *stele pe cerul diminetii*, care nu apuca sa vada rasaritul, fiind inapoi de noapte.

“Printesa si pescarul”, dupa o idee de Teodora Spînu – este tributul pe care teatrul il ofera, aproape in fiecare stagiune, celui mai tanar public al sau. Spectacolul, plin de farmec si culoare, ne aduce povestea unei printese ce va fi jertfita pentru binele imparatiei si salvata, in ultima clipa, de viteazul si chipesul pescar. Un basm modern, care imbina teatrul pentru copii cu teatrul de umbre si prilejuieste copiilor intalnirea cu personaje mirifice: printesa vulturilor, balaurul cu trei capete, imparatul etc.

“Doctor fara voie”, de J. B. Poqelin Molière – spectacolul ne propune o succesiune de farse, de inscenari pe care o tanara si o nevasta razbunatoare le initiaza separat, dar ale caror interese si actiuni converg, se intersecteaza amplificandu-si reciproc forta si efectul. Finalitatea vizata de ele nu este decat buna intelegere, iubirea, convietuirea pasnica – firescul relatiei intr-o familie, intre sot si sotie, intre parinti si copii etc. Molière exploateaza, in mod simbolic, forta femeii, calitatile ei naturale – mai

ales instinctive – intrinsece, spre a pleda pentru intoarcerea la firesc, femininul identificandu-se cu naturalul. Simplitatea povestii, specifica farsei, a functionat ca un argument suplimentar pentru a indrepta atentia spre jocul teatral, acordandu-i-se prioritate in constructia spectacolului. Evident si firesc, un accent deosebit s-a pus pe legatura protagonistilor cu tipologia specifica *Commediei dell'Arte*, aceasta avand in vedere si cunoscutul fapt ca Molière nu si-a negat niciodat sursele de inspiratie, dar si adevarul ca el este un continuator al teatrului italian renascentist pe care l-a cunoscut nemijlocit. Spectacolul, intr-o abordare usor cavalerieasca, usor caricaturala, ni-i arata pe eroii lui Molière ratacind prin imaginarul iluziilor asumate in cautarea de sine, ca si a propriului drum, modelandu-si chipul si trupul, torsionandu-si gandirea. Spectacolul a fost prezent si la Festivalul Umorului de la Vaslui.

“Sa imbracam pe cei goi”, de Luigi Pirandello - spectacol binevenit in repertoriul teatrului nostru, aduce in fata publicului o lume speciala, iar autorul piesei, laureat al Premiului Nobel pentru literatura, un limbaj elevat. Intalnim aici omul in toata “goliciunea” sa si a faptelor sale, fata in fata cu diversele mijloace ale incercarii de a fi “alta persoana”: “mastile” pe care fiecare le adopta spre a-si proteja personalitatea si onoarea, “interpretarea” de catre cei care vehiculeaza mijloace si modalitati

artistice - scriitori, gazetari, etc - pentru receptarea si interpretarea evenimentelor in spiritul propriilor interese. Prin acest spectacol, incercam sa raspundem atat lui Goethe, care afirma in prologul din “Faust” ca faptele sunt mult mai imporante, dar si lui Pirandello, care pledeaza, cu aceeasi genialitate, pentru primordialitatea interpretarii in actul artistic.

Anul 2015 un an bun, mai ales din punct de vedere al repertoriului. Au fost bulversari de distributii datorita descompletarii acestora – plecari, decese – care au dublat timpul de repetitii.

“La Gambrinus”, colaj de momente si schite de I. L. Caragiale – spectacol pornit initial ca o oferta a teatrului pentru saptamana “Scoala altfel”, s-a dovedit o atractie deosebita pentru copii si elevi, si, mai tarziu in cursul stagiunii, devenind spectacol in repertoriul permanent al teatrului. Copiii si elevii au avut posibilitatea intrarii in contact cu scrieri mai putin cunoscute din opera marelui

dramaturg, mai ales în condițiile în care, despre Caragiale se găsește din ce în ce mai puțin în programa școlară. În “scenariu” s-au întâlnit schitele, *C.F.R., Amicii, Justiție, Situațiune, Diplomatie*. Succesul de care s-a bucurat acest proiect va duce în anul 2016 la continuarea lui cu alte schite și momente, ale aceluiași autor, cu intenția declarată de a ușura tinerilor contactul cu cel mai mare comedialograf român.

“Dureri fantomă”, de Vasili Sigarev – dramaturg, scenarist și regizor de film, Vasili Sigarev este cunoscut drept un autor nonconformist, ba chiar un copil teribil al generației sale. În tinerețea sa rebela, a făcut parte din bandele care livrau droguri și prostituate, pentru că, la 25 de ani, să ajungă să fie unul din tinerii dramaturgi ale cărui piese sunt montate la Royal Court Theatre din Londra. Exponent al dramaturgiei contemporane, atât de directe și puternice, Sigarev se simte perfect ancorat în *noile* realități ale

unei noi Rusii. Spectacolul ne prezintă abuzurile, lumea inecată în alcool, cruzimea societății instabile, debusolarile generației tinere. *Ca să te purifici, trebuie să treci mai întâi prin noroi și abia apoi să încerci să-l cureți. Nu sunt nici filosof, nici politician. Doar Narator. Atat.* (V. Sigarev). Spectacolul se apleacă asupra unui lucru simplu: acel CEVA pe care îl putem numi “cautarea fericirii”, fericirea fiind un vis pe care încerci tot timpul să-l atingi, iar dacă ți se întâmplă, nu mai știi încotro să o iei. Mesajul este foarte vizibil: trebuie să vedem spectacolul, pentru a vedea cum este posibil ca și în mizeria umană cea mai mare să rămâi OM. Spectacol invitat la festivalele de la Falticeni și Resita.

“Comedie pe întuneric”, de Peter Shaffer – spectacol prilejuit de unul dintre cele mai jucate texte ale autorului englez; marea provocare a fost faptul ca acțiunea piesei se petrece pe întuneric, în timpul unei pene de curent – dar se joacă pe lumina plină – și este foarte ofertant pentru actor să fie pus în situația aceasta, în care este nevoit să uite toate abilitățile dobândite natural, pe parcursul unei vieți. A doua sursă de amuzament, de data asta mai cinic, este ce se întâmplă când nu vedem, dar, mai ales, când ceilalți nu ne pot vedea:

măștile cad una câte una, politetea de fatada cade și omul se arată în toată splendoarea sa ascunsă sub pojghita de educație, civilizație, cutume, conveniențe, etc. Spectacolul necesită concentrare maximă din partea actorilor și foarte multă rigoare, un singur moment de neatenție putând compromite întreaga convenție a întunericului-lumina; spectacolul este matematic, bazat pe multă mișcare, iar actorii, din cauza “întunericului”, nu reacționează direct, nu se privesc niciodată ochi în ochi. Toate aceste “piedici” încurajează și dezvoltă creativitatea.

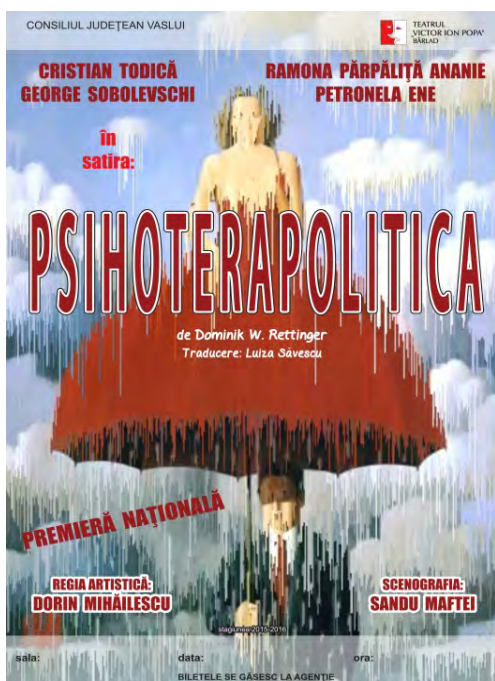
“Jocul de-a vacanța”, de Mihail Sebastian – premiera spectacolului a avut loc cu ocazia sărbătoririi a 60 de ani de la înființarea Teatrului “Victor Ion Popa”. În sfârșit, după 70 de ani de la moartea autorului, scena teatrului românesc poate gazdui un spectacol cu o piesă a celui considerat drept unul dintre cei mai valoroși autori dramatici

dintre cele doua razboaie. Spectacolul entuziazmeaza si cucereste incepand de la titlu: "*Jocul de-a vacanta*". Este in titlul acesta si fericire si nostalgie, iar piesa, scrisa cu sensibilitate, propune personaje desenate cu precizie, o idee noua si un dialog plin de poezie si umor incantator. Spectacolul lui Gheorghe Balint este "special", aduce un "altceva" publicului, un spectacol de suflet.

In ceea ce priveste acest program minimal, realizat in perioada supusa analizei, au fost 17 premiere, 433 de spectacole, din care 304 la sediu si 129 in deplasare, cu un numar de 83 506 spectatori platitori, din care 55 812 la sediu si 27 694 in deplasare.

Consideram ca, in ciuda problemele cu care ne-am confruntat in aceasta perioada - doi ani sala inchisa, lipsa unui mijloc de transport, urmata de lipsa un an si jumatate a soferului, piedicile legislative care au facut ca, an de an, numarul angajatilor, atat la colectivul tehnic cat, mai ales, la cel artistic, sa scada pana la limita supravietuirii institutiei – teatrul a fost o prezenta nemijlocita, dovada numarul mare de spectatori si de spectacole in crestere, in aceasta perioada, calitatea spectacolelor s-a imbunatatit considerabil, teatrul nostru fiind, din ce in ce mai des, la manifestari nationale (Festivaluri, colocvii, etc.), ceea ce ne face sa speram ca acest drum ascendent spre o afirmare, din ce in ce mai pregnantă, va continua. Ramane imperios necesara imbunatatirea calitativa si cantitativa a colectivului artistic si continuarea colaborarii cu regizori tineri si mai putin tineri, care sa ofere o varietate de abordari regizorale benefice repertoriului si, nu in ultimul rand, spectatorilor.

Anul 2016 a debutat cu comedia satirica:

“Psihoterapolitica”, de Dominik W. Rettinger, o parodie la felul în care se guvernează în lumea post comunistă. Comedia, plină de surprize și de rasturnări de situație, scoate în evidență un fapt știut de toți: sistemul e mult mai puternic decât individul! Politicienii sunt, de fapt, niște cetățeni de treabă, care aluneca – oricât ar încerca să reziste! – spre un rău inevitabil, pentru că, într-o astfel de lume, nu ai cum să rezisti. Prin **“Psihoterapolitica”**, Rettinger combate ideea că satira este un gen minor.

Al doilea spectacol al anului este un spectacol care se adresează celor mai mici spectatori ai noștri, copiii. **“Taramul armoniei”** este un taram utopic, unde principiile morale ca prietenia, iubirea, omnia, înțelegerea, sunt la ele acasă. Această lume mirifică este pe cale să fie spulberată de apariția Capcaunului, cel care calcă în picioare toate aceste valori, dar, cum unde-s mulți puterea crește, uniți, cei patru prieteni reușesc să repună lucrurile pe vechiul făgaș.

Sperăm că, în următoarea perioadă, să reușim, prin angajarea a minimum trei actori și a unui scenograf, să putem mari adresabilitatea teatrului către un număr cât mai mare de spectatori.

Obiectivele următoarelor perioade ar viza:

- creșterea numărului de spectatori;
- repositionarea Teatrului “V. I. Popa” pe piața culturală;
- redobândirea unui brand - castigarea identității culturale;
- potențarea laturii educaționale a actului teatral;
- participarea la festivaluri;

- realizarea de parteneriate cu institutii de profil din tara.

In ceea ce priveste proiectia obiectivelor pentru urmatoarea perioada de raportare a managementului, acestea sunt:

- *obiective generale* - Teatrul "V.I.Popa" isi va consolida pozitia de unul dintre cele mai importante teatre din Moldova pe traiectoria calitatii, diversitatii si creativitatii;

- campania de atragere a regizorilor continua, lista "intalnirilor amiabile" reunind nume, mai mult sau mai putin sonore, ale regiei romanesti, in functie de pretentii;

- continuarea programelor continute in proiectul de management anterior, in directia dezvoltarii unui limbaj teatral cat mai variat, care sa contina si elemente de noutate, dar si portia de accesibilitate absolut necesara;

- *obiective specifice* – alcatuirea unui repertoriu coerent si echilibrat, care sa contina texte din dramaturgia romaneasca si universala, clasica si moderna;

- atragerea si promovarea tinerilor creatori de teatru(actori, regizori, scenografi);

- cultivarea interesului pentru limbajul de calitate nu doar "acasa", ci si in afara ei, prin alcatuirea, daca nu de spectacole, de variante (in special scenografice) ale productiilor care sa poata fi itinerate, fara costuri mari, in orasele si localitatile in care nu exista teatru profesionist;

- dezvoltarea de forme noi de spectacol in rezonanta cu problemele prezentului;

- incurajarea unor proiecte de parteneriat ce sprijina creatia contemporana si ajuta la dezvoltarea unor forme de expresie artistica, promovarea de texte noi, care incurajeaza experimentul si sprijina formele de dialog intercultural;

- perfectionarea trupei prin crearea posibilitatii de a lucra cu cat mai multi si cat mai variati regizori;
- cresterea numarului de deplasari si, implicit, garantarea cu genuri diferite de public, mai ales in zonele fara teatru.
- atragerea publicului tanar prin spectacole ce li se adreseaza, in primul rand lor, printr-un limbaj teatral dinamic, adecvat varstei si experientei lui.

Director,
Marcel Anghel

Anexam cateva aprecieri la adresa productiilor teatrului in perioada supusa analizei:

1. „Să îmbrăcăm pe cei goi”, de Luigi Pirandello

Am în față lista spectacolelor stagiunii precedente (2014-2015) a Teatrului „Victor Ion Popa” din Bârlad: cinci autori români (Victor Ion Popa – **Tache, Ianche și Cadâr**, I.L. Caragiale – **O noapte furtunoasă**, G.M. Zamfirescu – **Idolul și Ion Anapoda**, Matei Vișniec – **Paparazzi sau Cronica unui răsărit de soare avortat** și cvasi-necunoscutul Sebastian Ungureanu – **Investiția**), la care se adaugă trei autori străini (Alexandr Galin – **Stele pe cerul dimineții**, Molière – **Doctor fără voie** și Luigi Pirandello – **Să îmbrăcăm pe cei goi**). Dacă ar fi să respectăm strict aserțiunea mai veche a lui Valentin Silvestru am spune că nu se pot trage concluzii categorice și definitive în marginea unei singure stagiuni; o perspectivă judicioasă, integratoare ar trebui să includă măcar patru-cinci, pentru o edificare deplină. O direcție estetică se cristalizează în timp și este nevoie de selecții valorice, decantări, armonizări și compatibilizări între repertoriu și trupă, în funcție de un „spirit al veacului” (**saeculum**), de gustul public, de tradiție și de posibilele proiecții către viitor. Un teatru nu trebuie să știe doar ceea ce a jucat ci și ceea ce va juca mâine, pentru a putea vorbi în cunoștință de cauză de un program estetic asumat. Privind afișul de mai sus, subsumabil unei stagiuni bârlădene, observăm că opțiunile, opt la număr, sunt deasupra onorabilului cuminte, în zona certitudinilor axiologice dacă avem în vedere titlurile, autorii și culturile reprezentate. Altfel spus, sunt bune premise pentru un calificativ concludent. Caragiale, G.M. Zamfirescu, V.I. Popa, Matei Vișniec, Molière ori Pirandello au notorietate, prestigiu artistic, forță de impact și de persuasiune. Timpul și publicul – singurii judecători cvasi-infailibili – și-au spus ori își vor spune cuvântul. Trei din opt montări au avut ca director de scenă pe **Dorin Mihăilescu**, doctor în teatrologie, regizor cu o carte de vizită semnificativă, conturată în teatrul bârlădean în peste două decenii.

Cum am avut ocazia să spunem și altădată, Dorin Mihăilescu este un artizan meticulos, răbdător, de indiscutabil carat intelectual, laborios în construcțiile sale scenice, inamic declarat al bagatelelor, fatalmente ușurele și comestibile, optând pentru autori de primă mână și pentru partituri ce exced rezolvările facile. Ca orice artist ce se respectă, pornește de la o **ipoteză de lucru**, de la o idee-vector, aflată desigur în sistemul de referință al piesei, fără a trăda spiritul acesteia. Libertățile creative se nutresc din text și se întorc inevitabil la text. Regizorul nu este un eretic ireductibil, un rebel, un inconformist rigid și dogmatic, slujitor obedient al câtorva idei fixe. Specia aceasta – vai! – nu a dispărut cu totul din câmpul teatrologiei

noastre; nodul gordian al **primatului textului** ori al **primatului regiei** a fost tăiat demult și sabia aruncată în ape adânci. Artistul nostru este un **raționalist creativ** (sintagma nu conține, cum s-ar părea, un oximoron; termenii sunt complementari semantic), care știe să respecte textul și care invită echipa la un **dialog hermeneutic**, neapărat în proximitatea autorului, pentru a descifra sensurile majore, conotațiile esențiale, mesajul ontologic, ecourile în spațiu și timp. I-am văzut câteva montări și pot depune mărturie că Dorin Mihăilescu refuză obstinat improvizația și impresionismul pripit și factice. Pe toată întinderea spectacolelor lui se simt elaborarea, meditația fertilă, apetența pentru nuanțare, reverberația existențială, zbuciumul ontologic, mesajul subtextual, caligrafia atentă a detaliilor. Este exact ce detectăm și în ultimul spectacol în ordine cronologică – **Să îmbrăcăm pe cei goi** de Luigi Pirandello. Morala marelui italian – cum bine se știe, laureat al premiului Nobel pentru literatură – este transparentă: cei goi, moralmente vorbind, ar trebui îmbrăcați, dar operațiunea aceasta nu este ușoară și nici la îndemâna oricui. Regizorul însuși în postura de exeget sui-generis, notează asertoric: „Întâlnim aici omul în toată „goliciumea” sa și a faptelor sale, față în față cu diversele mijloace ale alterității acestora: „măștile” pe care fiecare și le apropiază spre a-și proteja personalitatea (mai concret, în cazul nostru „onoarea”)”. Aș adăuga că e vorba de personalitatea vulnerabilă în fața destinului, victimă a circumstanțelor și a determinismelor obiective. Omul pirandellian simte această forță ineluctabilă și inexorabilă a sorții și are adesea conștiința condiției sale tragice.

Încă o întâlnire fericită: a regizorului cu scenograful său (Sandu Maftai). Cadrul scenografic este gândit bivalent: expresiv și util în ecuația demonstrației scenice. Panourile (fixe) au prin cromatică forță de impact vizual și ne transmută într-un spațiu al dezbaterii în cheie dublă: pe de o parte, de ordin moral, pe de alta, de ordin estetic – relația subtilă dintre artă și realitate, dintre ficțiune și viață. Ludovico Nota (Sorin Ghiorghe) este scriitorul, bântuit de fantasmalele nobilei lui îndeletniciri, care simte cu acuitate interferența tulburătoare dintre fantezia literară și viață. Partitura sa constituie o meditație asupra actului creator, combustia fiind asigurată de protagonistă, Ersilia Drei, interpretată în cheie exactă, cu vibrație patetică și cu pasiune de Ramona Părpăliță, o actriță cu mari resurse expresive, o profesionistă ce-și cunoaște meșteșugul, convingătoare în cele mai multe scene, vibrantă când este cazul, prăbușită alteori, urmând drumul sinuos al clarificărilor morale, până la actul final, echivalent cu o delimitare și o distanțare de ceilalți, cantonați în mediocritatea lor securizantă. Cel mai pregnant semn teatral este, în

reprezentăția bârlădeană, acela al cărții care se închide tragic peste un destin. Ideea tandemului regizor-scenograf s-a dovedit excelentă, iar aplauzele finale ale publicului consfințesc reușita. Sorin Ghiorghe este un actor matur și sigur pe sine. El a înțeles și a asumat ecuația personajului său și l-a conceput riguros, prin replici economicoase, rostite aproape sec dar percutant, prin tăceri elocvente și atitudini riguroase ale demnității studiate. Este o siluetă ce se reține fiindcă este miez și vigoare. Dacă ne gândim bine, cei doi duc greul montării și configurează mesajul existențial.

Cristian Todică figurează un Consul Gotti destul de exact, în nota sobrietății dictate de rang, pendulând între opțiunea tranzacțională (în fond, a comis un grav derapaj conjugal) și violența în cuplu, vecină cu tentativa de viol.

Fără a fi discordant, Simon Salcă jr. (Franco Laspiga) conturează tânărul disponibil sufletește, gata de sacrificiu pentru iubita lui, fără a prinde întotdeauna nuanțele și accentele necesare. Convinge dar nu emoționează, participă cu devotament dar nu tulbură. În fine, Cătălina Rusu (Doamna Onoria), exactă în majoritatea aparițiilor, nu-și reprimă întotdeauna tentația de a supralicita spre a atrage atenția.

O apariție pitoresc-excentrică: Alex Savu (Alfred Cantavalle), în costum de... motociclist imberb, un ins insolent-moderat, amintind prin meserie (este gazetar) de specia băgăcioșilor intratabili care sunt „paparazzi”. El participă, vede, suspectează, își scrutează atent interlocutorii, înregistrează tot pe carnețel, lasă impresia unei prezențe ubicue și-și îngăduie libertatea convenabilă de a nu judeca pe nimeni. Deontologic are dreptate... În orice caz, este de un pitoresc exterior ce se reține.

Cu **Să îmbrăcăm pe cei goi** scena bârlădeană înregistrează încă o clipă fastă, concordantă cu sărbătoarea prilejuită de împlinirea a 60 de ani de existență, moment marcat cu un elan relativ la jumătatea lunii decembrie 2015.

31 ian. 2016

Teodor Pracsiu

2. Cronica lui Călin: Radu Ghilaș, eseu despre purificare...

După ce la începutul lunii aprilie aveam surpriza să asist la o excelentă „Noapte furtunoasă” a Teatrului „Victor Ion Popa” Bârlad, la scurt timp același Teatru îmi oferă noi satisfacții: *Dureri fantomă*, de Vasili Sigarev, în regia lui Radu Ghilaș. Despre dramaturg, se știe că face parte din „revoltații” noului val de creatori ruși și că mult din ceea ce scrie a fost experimentat pe viu de cel care, până la a studia dramaturgia la Institutul de Teatru din

Ekaterinburg, „studia” viața din mijlocul unor bande ce făceau trafic cu droguri și carne vie. *Plastilina*, *Găgărița*, *Lapte negru* și *Dureri fantomă* sunt piese jucate azi în întreaga lume, copleșitoare prin forța unei scriituri ce descrie fără menajamente realitatea.

Textul pe care Radu Ghilaș a lucrat la Bârlad pare un rezumat al dramaturgiei europene a absurdului de secol XX. Regăsești în el dozele de lirism atât de specifice lui Cehov, fantomaticul din Wedekind, peisagistica sub-umană (și totuși băltindă în umanism) din „Azilul de noapte”, pierderea pirandelliană a indentității, reascuți în relația dintre doi paznici de noapte ecouri din vocile lui Estragon și Vladimir, după cum, la fel de bine, îți pare familiară cruzimea calmă ce vine de la Dürrenmatt.

Întregul scenariu pare că pleacă de la o constatare aproape de natură clinică: iluzia că un braț lipsă continuă să existe e prelungită de dramaturg în iluzia că o persoană iubită, dispărută, persistă într-o formă aparent concretă. Olenka și-a pierdut iubitul și fiica, însă continuă să simtă prezența lor, tot așa cum ciungul continuă să simtă mâncărimile organului absent. Votcă și lacrimi, viață și moarte, derizoriul unui „aici” insalubru în care salteaua pătată cu urină e acoperită cu cerșafurile unor minciuni necesare, și promisiunea unui „dincolo” în care mântuirea justifică suferințele, transformându-le în etape ale unui parcurs purificator. E pretutindeni răspândită în spectacolul lui Radu Ghilaș o filozofie a dublului: personaje umane și trans-umane; dragoste spirituală vs dragoste carnală; disimulare vs adevăr; angelic vs demoniac; paznicul bun vs paznicul rău; frumosul vs urâtul; căderea vs înălțarea; blestemul vs binecuvântarea.

Cu trei planuri majore operează Radu Ghilaș în acest spectacol greu de uitat: unul al prezentului, în care Dima îl cunoaște pe Gleb, ambii paznici într-un depou sinistru, Depoul Nord. Sunt două personaje contradictorii, foarte diferite: Dima, studentul ajuns aici cu speranța de a face bani dintr-un job despre care nu știe mare lucru, încă pur, încă nemaculat, aflat pe o muchie de cuțit în care urmează a se decide turnura pe care o va lua destinul său. Gleb, natură umană profund viciată, ființă plonjată în cădere liberă, aparent malefic, însă adăpostind, sub învelișurile murdărilor de tot felul, traume și răni care, odată dezvăluite, ni-l prezintă într-o lumină a omenescului ruinat. În acest peisaj dezolant apare Olenka; și-a pierdut bărbatul și fiica și acum e prizoniera unei iluzii – îl vede pe Vova în oricine îi poartă ochelarii, prilej pentru toți angajații depoului de a profita, cu rândul, de femeia care, în felul ei nebunesc și înalt, slujește la nesfârșit o himeră.

Aici intervine cel de-al doilea plan, unul ce mută acțiunea la nivelul psihologicului. Accentele se mută de pe personajele propriu-zise pe observarea traumelor și pe evoluția acestor traume. Intervin secvențe atât de intense emoțional încât ai senzația că actorii nu mai sunt oameni, ci sentimente însuflețite. Totul devine vibrație, încordare, tensiune, izbucnire viscerală... Un dramatism subtil, perfid se dezvoltă pe măsură ce Dima înțelege că femeia cu care intenționează să se culce furând identitatea unui dispărut este, de fapt, o victimă aproape atinsă de sfințenie.

În fine, un al treilea plan, excelent configurat regizoral, este cel al fantomaticului. Spectacolul se deschide cu duioasele secvențe în care o fetiță și tatăl ei ne prezintă depoul și ne povestesc despre toamnă... În mișcări de balet, cu o voce în microfonie ce anunță eternitatea din care ni se adresează, copilul e un contrapunct dureros la mizerabila lume ce urmează a ni se înfățișa. Suavitatea și inocența ei stârnesc nostalgia unor stări pierdute, însă și vinovăția că, într-un fel sau altul, am pus cu toții umărul la moartea copilului din noi. Dincolo de metaforă, copilul fantomă este un copil mort. Mișcările grațioase, căutate, ale copilei pot fi interpretate, la fel de bine, ca un dans grotesc al morții ce dă târcoale, supraveghează, ne privește... Tatăl și fiica vor urmări întâmplările. Ei sunt aici, chiar dacă se uită la noi de dincolo. Nu pot modifica în vreun fel realitatea, doar o observă de după niște ferestre colorate spectral. Aparițiile lor, acompaniate mereu de același fond sonor, se constituie în imagini foarte puternice. Non-umanul observă umanul! Moartea contemplă viața!

Toate acestea se derulează într-un decor (Sandu Maftei) dominat cromatic de cenușiu. Pânze înalte, în culori închise, stilizate cu sugestii de graffiti, alcătuiesc un fundal expresiv al depoului morbid și dezvoltă o tot mai accentuată impresie de

subteran, de mormânt deschis în care intră și din care ies personaje aflate într-o relație complicată cu viața. Vagonul în care locuiesc paznicii poartă încrustate semnele dezordinii, ale sărăciei. Obiecte murdare, corpuri de mobilier vechi, rămășițe ale unor vremuri mai bune... În strânsă legătură cu decorul sunt efectele obținute dintr-o plastică și pragmatică folosire a luminilor (Valeriu Luca), în special atunci când în scenă intervine fantomaticul.

Deși foarte diferiți ca stiluri de joc, actorii din distribuția lui Ghilaș excelează în a transmite emoții și în a-și individualiza personajele. Un Gleb memorabil îi reușește lui George Sobolevski. Foarte minuțios lucrat, avalanșă de ticuri verbale și gestuale, Gleb e grotesc și tragic. Bestia se transfigurează, însă, atunci când vorbește, la telefon, cu mama oarbă care nu știe să ajungă la pâine. Căci Gleb nu e altceva decât un fel de imensă și mobilă rană deschisă, din care curge puroiul vorbelor grele, al desfrâului, al crimei. Îl privim și zărim în el atâta omenesc, încât ne cutremurăm... Dima (Sergiu Moraru) e la polul opus: timid, delicat, încă adolescent, își poartă mapa de student de colo-colo, oscilând între fascinația pentru abisul pe care îl simte în Gleb, tentația ratării și, totuși, dorința de a se smulge din ceea ce, treptat, capătă pentru el alura unui coșmar. E debutul lui Sergiu Moraru ca actor angajat al Teatrului bârlădean, un debut cu dreptul pe care sper să îl reconfirme valoric în multe alte spectacole. În rolul Olgăi, Oana Pavalache este încântătoare. Traduce nebunia personajului într-un foarte fin exces de delicatețe și grație, patetism bine controlat, durere deghizată în râsete sonore, moarte ascunsă în vitalism tumultuos... E o întruchipare a feminității iraționale, feminitate descoperită, vulnerabilă, fragilă. În bună măsură, impresionantul final al spectacolului i se datorează: moartea Olgăi, deși se petrece undeva în spatele scenei, așadar dincolo de ochii spectatorilor, are atât de mult sens, încât devine aproape vizibilă. Spectralizarea ei, din ultima scenă, când se alătură fantomelor, nu are nimic nefiresc, nimic artificial, căci Olga poartă semnele morții și ale nemuririi de la început până la final... Bianca Postolache are, din câte am înțeles, doar 12 ani. Anunță potențial actoricesc, iar distribuirea ei în rolul copilului a fost un pariu câștigat de regizor.

Cred că principalul merit al spectacolului semnat de Radu Ghilaș constă în capacitatea de a furniza emoții. Emoții pure, necontaminate de dorințe ale regizorului de a epata, bine șlefuite de actori vibrațili și dispuși să ardă până la capăt...

Teatrul „Victor Ion Popa” Bârlad – *Dureri fantomă*, de Vasili Sigarev. Traducere de Elvira Rîmbu. Regie: Radu Ghilaș. Decor: Sandu Maftai. Coregrafia: Lorette Enache. Costume: Bianca D. Postolache. Distribuția: Oana Pavalache (*Olga*), George Sobolevschi (*Gleb*), Sergiu Moraru (*Dima*), Sorin Ghiorghe (*Vova*), Bianca Postolache (*Cris*). Data premierei: 18 aprilie 2015.

3. "Psihoterapolitica" de Dominik W. Rettinger

O nouă premieră a teatrului bârlădean, prima din acest an, are ca punct de pornire piesa unui dramaturg polonez contemporan, **Dominik Wiczorkowski Rettinger** (n. 1953), un nume cu rezonanță poloneză dar și germană, un autor polivalent a cărui fișă de creație cuprinde, între altele, filme publicitare, scenarii de film, seriale de televiziune, romane, un thriller politic ș.a. Un spațiu artistic în care s-a impus este teatrul, ilustrat în cazul de față de o piesă intitulată insolit **Psihoterapolitica**, o satiră erotică și concomitent politică, după aprecierea comentatorilor profesioniști și ocazionali. Titlul este dat de un substantiv compus (un personaj este psihoterapeut, iar politica a intrat demult în viața noastră cotidiană) și are indiscutabil o semantică transparentă. Autorul a luat în colimator lumea post-comunistă dintr-o Polonie care a trecut pașnic de la sistemul politic totalitar la cel democratic, dar similitudinile cu situația din celelalte țări ale "blocului" comunist sunt izbutoare. România a înregistrat în 1989 o revoluție violentă, cu victime și distrugerii materiale, iar evoluția ulterioară a evenimentelor confirmă diagnoză dramaturgului polonez. Destinul fostelor țări comuniste din estul european este prioritar în perspectiva filosofiei și dialecticii istoriei: creștere, descreștere și utopie. Mă grăbesc să spun că domnul Rettinger nu adoptă tonul grav al analiștilor apocaliptici, nu ne propune nici parabole politice încifrate, nici șarade postmoderne cu sensul la urmă sau cu un tâlc ce glisează în absurd - cum fac destui dramaturgi sensibili la gloria continentală - ci ne oferă o partitură în cheie șăgalnică, parodică, satirică; nu se crispează ci se amuză și încearcă să atragă în această demonstrație cititorul piesei și, implicit, pe spectator.

Considerațiile de mai sus explică opțiunea repertorială a teatrului bârlădean, a regizorului **Dorin Mihăilescu** în tandem inevitabil cu scenograful **Sandu Maftei**, un cuplu cristalizat și pertinent.

Dramaturgul - care are incontestabil simț scenic și știința replicii - a topit în creuzetul piesei mai toate ingredientele lumii de astăzi, toate poncifele, sloganurile și fixațiile lingvistice și mentale ale indivizilor care vor să răzbată, să parvină, să se impună într-un fel sau altul: conturi în paradisuri fiscale, corupția, derapajele

sexuale, homosexualitatea, carierismul, adevărul și minciuna, valoarea informațiilor secrete, tutela omniprezentă a partidului, femeia - eterna poveste, corectitudinea politică, stresul, secretatralunecoasă ș.a. "Pe mine mă va confirma Istoria!" clamează cu infatuare senatorul... "Politica este o chemare, o vocație!... Sunt condamnat la succes!..."

Regizorul comenta astfel problematica piesei și a spectacolului, glosând eseistic: "Ni se transmite adesea, persuasiv, ca o scuză, o cauză iremediabilă: politica este asemănătoare cu o prostituată, iar ei, cei aflați vremelnice în capul trebii" (cum spunea Marin Sorescu) se sacrifică pentru "binele" nostru, renunțând la comportamentul lor "curat ca lacrima". Nu ei sunt de vină pentru toate "mizeriile" pe care le aduc în viața noastră, pentru că ne transformă fiecare moment al vieții noastre în clipe de coșmar, pentru că au metamorfozat țara în propriul lor buzunar, pentru că au pervertit interesul social într-unul personal (chiar lezând voința comunității), ci *politica* este cea culpabilă. Dar cine face ca această activitate să fie o cloacă, o groapă cu miros pestilențial în care se adună toate gunoaiile? Nu el - politicianul? Nu el a făcut ca sintagma *a face politică* să fie sinonimă cu *a fura, a minți*?" (Caietul-program)

Directorul de scenă s-a păstrat - după toate semnalele - în granițele textului de referință, restituindu-l cu o dezinvoltură studiată și contând pe receptivitatea și forța de expresie a trupei. Cadrul scenografic este funcțional în sens estetic, fără a fi încărcat: un balansoar comod, un pat mobil, suspendat, panouri și, în latura dreaptă, un ecran pe care sunt proiectate imagini cu senatorul locvace și emfatic. Structura propusă (regie - scenografie - muzică - eclairaj - joc actoricesc) place publicului, care, în final, n-a fost zgîrcit cu aplauzele. O secvență picantă pune pe gânduri firile ortodoxe: tână și apetisantă secretară (în realitate, locotenent de informații) stă peste senatorul hipnotizat (uneori fals hipnotizat), într-o ținută lejeră, sumară, sexy, și nu câteva clipe ci minute în șir. Puritanii vor avea îndreptățirea lor să strâmbe din nas la scenele erotice mai "fierbinți" ale premierei bîrlădene (data oficială: 20 februarie 2016). Spiritele emancipate, "europeniste", dezinhibate vor considera că în "tablourile" litigioase totul se desfășoară în granițele decenței, pornind de la judecata sofistică a libertății de exprimare, a abolirii tabu-urilor sacrosancte de odinioară, a eliberării de "complexele" pudibonderiei. Un postulat nescris atestă ritos că publicul are întotdeauna dreptate. Ca atare, există o oarecare legitimitate în ambele poziții, după cum există și aspecte discutabile și într-o parte și în cealaltă. Dacă punem ecuația în alți termeni, trebuie să admitem că erosul în sine, pur,

grosier și deșănțat este blamabil în orice circumstanță și nu poate fi justificat. Corelativ, desfășurările erotice cu motivație și finalitate artistică, subsumate unei idei coerente, expresive n-ar trebui să fie condamnate. Sunt imputabile doar căderea în licențios, în vulgar, în pornografie, obstinația de a epata prin scenele tari, tentația de "a rupe gura târgului" în zona sexualității, a aluziilor triviale, a insinuărilor imunde.

Pe o axă estetică imaginară în ce punct valoric se plasează spectacolul bârlădean? Am încercat să răspundem cât mai nuanțat la această interogație-cheie. Spectacolul respiră un aer de prospețime și de tinerețe, are ritm și aplomb. Echipa însăși are toate șansele de afirmare în anii ce vin fiindcă, în linii mari, este la început de carieră, de definire a unui drum în teatru, care este, cum știm, mai întotdeauna pândit de provocări, tentații și eșecuri. Au bune prestații scenice **Ramona Părpăliță Ananie** (Iwona), **Petronela Ene** (Brygida), **George Sobolevschi** (Adam), **Cristian Todică** (Jani). Nu ar fi prima dată. Interpreta Iwonei are farmec și sensibilitate, știe să fie când șăgalnică și senzuală, când glacială și laconică, așa cum îi stă bine unui presupus ofițer de informații. Este în ton, înfiptă și ațoasă Brygida Petronelei Ene, soția influentă din spatele senatorului, capabilă să tragă la timp sforile politicii pentru a-l propulsa în sferele înalte ale puterii. Psihoterapeutul lui George Sobolevschi are miez și culoare; scenele de hipnoză sunt jucate bine, cu replici adecvate și în tonalitățile consacrate de tradiție. Cât îl privește pe Cristian Todică, actorul nu rezistă ispitei de a șarja uneori pentru a fi mai acroșant. Făcând abstracție de subiectivitatea inerentă a cronicarului, rămâne satisfacția publicului că a văzut un spectacol agreabil, care, dincolo de glazura comică și parodică, ne obligă la clipe de meditație lucidă. Lumea contemporană are destule metehne, destule "complexe" și sechele ale trecutului pentru ca râsul să fie singura terapie. Meditația gravă pare mult mai adecvată.

23 februarie 2016

Teodor Pracsiiu

4. Poiana fantomelor, Doru Mares, 20 aprilie, 2015

Proaspăta premieră a Teatrului „Victor Ion Popa” din Bârlad, cu spectacolul lui Radu Ghilaș după celebrul text al lui Vasili Sigarev, „Dureri fantomă”, aglutinează inevitabil varii conotații, comparații, situări și situații. Și nu doar fiindcă este un text montat deja, în România, cu ingeniozitate regizorală și memorabilă abilitate actoricească la, de pildă, Oradea („Phantom Pains”, regia Bogdan Hușanu) ori Brașov („Olenka”, regia Sânziana Stoican). Tradus cu mână sigură de către Elvira Rîmbu (actriță, cum se știe, a Teatrului „Regina Maria” din Oradea), excelentul text al dramaturgului rus care, peste doi ani, va împlini patruzeci de ani, se particularizează și la nivelul semantic și la cel afectiv, pe scena bârlădeană, grație unui soi bizar de tandrețe sfâșietoare care, aproape, anulează violența poveștii.

Dacă la Oradea contextuarea era un vagon de tramvai dezafectat, dacă la Brașov maghernița paznicilor depoului era una pregnant și ruginit metalică, la Bârlad „Depoul Nord” este un adevărat Pol Nord al cenușii suportabil cam așa cum se suportă viața aceasta, în lipsă de o alta. Drept care spațiul propus de Sandu Maftei, cel care semnează decorul, pare o grotă, un cort cu graffitiuri dintre care unicul fără dubiu inteligibil e numele personajului feminin, Olga, Olea, interpretat de Oana Pavalache. Olea care, deși „din carne și din oase” încă, deși bun comun, ca să zic așa, întru uzul paznicilor depoului (nu niște monștri, pare a o demonstra Gleb cel întrupat de George Sobolevschi, doar niște „bieți oameni sub vremuri”, care se descurcă și ei cum pot), sub efectul teribilei traume psihice nu mai e, totuși, un locuitor propriu-zis al lumii de față, ci o mijlocitoare fără voie, fără știre, a lumii de dincolo, unde fantomele sunt martori senini ai celei de dincoace.

Cum se știe, Vova (Sorin Ghiorghe) și Cris (uimitor, fără exagerare, copilul Bianca Postolache), sunt deja „acolo”, Cris fiind chiar povestitorul-călăuză al spectacolului, de un dezarmant firesc ce se transmite eficient întregului parcurs. Fiindcă, în viziunea lui Radu Ghilaș, previzibilul patetic pare a lipsi cu desăvârșire, în folosul unei naturaleți în definitiv cu mult mai înspăimântătoare (dacă e vorba de lumea de aici), cu mult mai surâzător-împăcate (dacă e vorba de lumea fantomelor „adevărate”, nu a celor în care par a se fi transformat trăitorii). Naturalețe la care contribuie, fără îndoială, și costumele create de Bianca D. Postolache. Naturalețe

subliniată de transferurile palierului narativ în economia fantasticului, în momente relevante, de fapt într-un fel de poetic dinamic la care contribuie în egală măsură coregrafia Lorettei Enache, sunetul și muzica instrumentate de Valentin Mocanu și Valeriu Luca.

Astfel asigurată geografia întâmplării, fiecare actor își construiește personajul când relaxat, când cu minuție, niciun moment cu superficialitate: Bianca Postolache, o Cris din țara lui Peter Pan, mișcându-se cu pas de lebădă (dintre cele ale celebrului lac) gata să joace șotronul, inedit copil-didascalie; Sorin Ghiorghe, un Vova între „Cartea cu jucării” și sobrietatea de martor statuar; Oana Pavalache, o Olgă – ipostază matură și „de aici” a lui Cris, pentru care schizofrenia este echivalentul candorii. Căci adevărata maladie cu același nume ține de patologia socială și se hrănește cu anonimatul unor eroi precum Gleb și Dima, prinși în malaxorul lumii anapoda. Și unul și celălalt sunt, la drept vorbind, în spectacolul lui Radu Ghilaș, niște timizi alarmați de întâlnirea cu semenii, arhitecți amândoi (nu doar Dim, chiar student la Arhitectură) ai edificiului supraviețuirii. Și victime ale propriei construcții. Another bricks in the wall.

Alfel spus, un cimitir nu doar de tramvaie, de unde se poate fura ceva cupru, ceva sex, unde se poate bea pe furate ceva vodcă de casă. Între ochelarii cu vocație erotică ai răposatului Vova și masca de sudor-extraterestru a lui Gleb. Un spațiu în care, vorba acestuia din urmă, „în principiu, se poate trăi”. Un spațiu în care poezia lui Vova este puntea care asigură relația cu lumea secundă, provocând momentul cu totul special al preluării recitării butucănos-glumețe a lui Gleb de către Cris, prefigurare a imaginii de final. Coregrafiat, al doilea moment de plin al tensiunii scenice va fi cel al monologului Olgăi, guvernat inteligent, cu ton de amuzată șovăire, de Oana Pavalache.

Ideatic și imagistic, finalul cu treimea familială (Olea–Cris–Vova) profilată ca umbră pe albastrul cerului, deasupra cuplului ucigaș fără voie – victimă, Gleb – Dima, ca ipostază a unei contemporane și aparent aberante Pieta, închide acest exercițiu scenic memorabil. Și, în felul lui, cehovian, fiindcă, dacă în „Cererea în căsătorie” (spectacol montat anul trecut, la Ateneul Tătărași din Iași, de Radu Ghilaș), Ciubukov (și nu doar el) ne binedispunea (până la înfiorare...) cu al său premonitoriu „și așa mai departe”, încă de la bun început Cris, înșiruind detaliile copertelor poveștii, nu uită un aproape în același fel funcțional „etc etc etc”. O, așadar, picătură exemplificativă dintr-o infinită (cât condiția umană) poiană a fantomelor.

5. CRONICA LUI CĂLIN: Jocul de-a vacanța, varianta Bârlad

Într-un cadru festiv (sărbătorirea a 60 de ani de existență teatrală), am vizionat, la Teatrul „Victor Ion Pop” Bârlad, spectacolul *Jocul de-a vacanța*, în regia lui Geo Balint. Opțiune potrivită, cred, pentru un astfel de eveniment, cu un text pe care Sebastian îl amprenta cu inconfundabilul său „sigiliu” de melancolie zâmbită, „comedie lirică” în care iluzia, uitarea, dragostea, despărțirea sunt tratate în tonuri minore, cu delicatețe și căldură umană...

E adevărat, textul suportă și intervenții, redimensionări, ajustări de sens, precum cele pe care, în 2009, la Baia Mare, le orchestra Radu Afrim în al său *Joaca de-a vacanța. Opțiunea 9*, când pensiunea Weber devenea un birou în care funcționari plictisiți inițiază acest neobișnuit joc. Geo Balint preferă, însă, de data aceasta, o lectură clasică, exact în cheia „comediei lirice”, cu foarte rare trădări ale textului, și preocupat de o cât mai clară configurare a relațiilor. Menține parcursul acțional în cadrul natural indicat de Sebastian, speculând inteligent și sensibil diferențele luminozități ale zilei și ale anotimpurilor. Îi iese un spectacol cald, plăcut, tonic, însă destul de inegal.

Începutul e abrupt, se joacă destul de gros, relațiile se definesc destul de greu, fiecare actor părând că joacă pentru sine. Se forțează comicul, se caută ritmul potrivit, însă ceva lipsește din acest peisaj în care Bogoiu, Madame Vintilă, Corina, Ștefan Valeriu și ceilalți par siluete dezorganizate, personaje-fantomă pornite în căutarea a ceva nedefinit. După pauză, însă, în chip neașteptat, o claritate de cristal modifică radical spectacolul. Totul se coagulează acum în jurul personajului Corina, personaj-nod excelent condus de Ramona Părpăliță, actriță a cărei creștere valorică din ultimii ani este incontestabilă. Voluntar sau nu, această a doua parte ia forma unui impecabil eseu despre dragoste și despre multitudinea de ipostaze în care aceasta se poate manifesta (afecțiunea pentru Bogoiu, dragostea cvasi-maternă pentru Jeff, iubirea trecătoare pentru Ștefan), eseu suficient de puternic încât să ducă în plan secund tema ruperii de cotidian. Civita Vecchia, metafora spațială pentru

ceea ce înseamnă topos al visului, evadare din „aici și acum”, devine sinonim pentru aleaul iubirii. Sunt secvențe de mare tensiune emoțională în care nostalgia á la Sebastian e atât de pregnantă încât devine ea însăși nevăzut dar presimțit personaj. Memorabilă, deși jucată prea apăsător, e scena cuplului de nou-veniți (Alexandru Savu și Cătălina Rusu), care virusează armonia celor de la pensiunea Weber, contrapunct de mare efect, acoladă de umor nebun la lirismul predominant.

Pe alocuri, montarea lui Balint capătă un vag aer cehovian, în special atunci când tragismul delicat al Corinei are ecouri din Nina (în definitiv, de ce n-am putea vedea în Corina, extratextual, o Nina aflată în vacanță?!), ori în momentele în care acțiunea propriu-zisă nu mai contează, topită fiind în stările intense ale unuia sau altuia dintre personaje.

Există și soluții mai puțin inspirate, actualizări care nu-și aveau rostul: se fac fotografii cu un aparat digital, în condițiile în care aparatul de radio și telefonul folosite în scenă sunt piese de muzeu, Corina se plânge că poartă haine „sehaș”, Madame Vintilă e poreclită „Duracell”, mecanicul ascultă muzică la căști și, în general, are alură de manelist și așa mai departe. Din fericire, nu fac notă dominantă, nu se interpun agresiv între text și spectacol.

Alături de Ramona Părpăliță, lui Marcel Anghel îi reușește un Bogoiu bonom, delicios în candorile sale, tip uman vulnerabil, cu o sensibilitate aparte. Simon Salcă Jr. (Ștefan Valeriu) se simte, paradoxal, mult mai în elementul său în prima parte, acolo unde cioranianul său personaj (citește o carte de Cioran), de un cinism rece și bine calculat, e categoric peste ceea ce Valeriu devine în partea a doua. În Jeff, Sergiu Moraru compune corect bosumflări adolescente și atitudini copilărești, lăsând să transpară spre public suficiente date relevante din fiorul primei iubiri. Un actor interesant este Alexandru Savu, ale cărui apariții scenice alcătuiesc un spectacol în sine. Din păcate, cade repede în capcana succesului la public și își desenează excesiv personajul. În fine, Petronela Ene, Cătălina Rusu, Sorin Ghiorghe și Cristian Todică sunt personaje de culoare, diversitate de compoziții și discursuri actoricești.

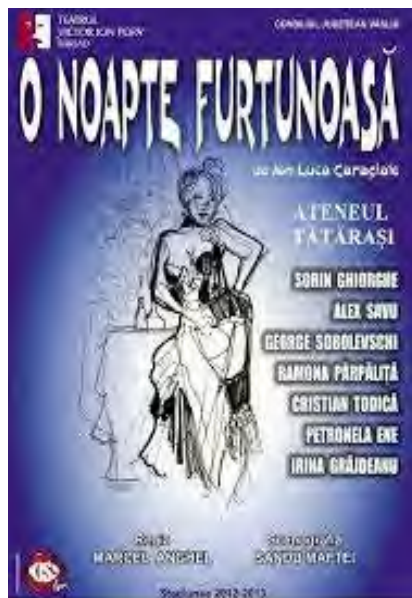
O contribuție reală la reușita spectacolului o are scenografia Adrianei Raicu. Efectele de cicloramă pe care le propune, buna dirijare a eclerajului, lipsa de

ostentativ a decorului pun în valoare actorii și contribuie vizual la dezvoltarea unui anumit tip de atmosferă.

Dincolo de imperfecțiuni precum cele semnalate mai sus, *Jocul de-a vacanța* varianta Bârlad rămâne un spectacol valid ce dă satisfacții nedisimulate unui public larg, gata să se transpună în poveștile atât de omenești de la pensiunea Weber.

**Teatrul „Victor Ion Popa” Bârlad – *Jocul de-a vacanța*, de Mihail Sebastian.
Regia: Geo Balint. Scenografia: Adriana Raicu. Cu: Marcel Anghel, Simon Salcă Jr., Petronela Ene, Sorin Ghiorghe, Ramona Părpăliță Ananie, Sergiu Moraru, Cristian Todică, Alexandru Savu, Cătălina Rusu. Data premierei: 12 decembrie 2015.**

6. CRONICA LUI CĂLIN: Jupân Dumitrache, un Don Quijote de Bârlad

Recunosc, m-am dus la spectacolul Teatrului bârlădean fără prea mult entuziasm. Mă așteptam la „O noapte furtunoasă” pe înțelesul tuturor, cu acele compromisuri majore făcute unui public despre care se crede că nu vrea decât să râdă prosteste. Plus că, personal, încă mai am sechele de la montarea lui Alexandru Dabija (Teatrul Național Iași, „O noapte furtunoasă”) când, pentru prima oară, Caragiale mă îngrețosase. Ca să nu mai spun de „Scrisoarea pierdută” a lui Cornișteanu... Nu reiau subiectul, din motive de auto-protecție.

În treacăt fie spus, am mai observat ceva în toți anii aceștia în care scriu despre teatru. Opinia pe care ți-o faci despre un spectacol depinde în bună măsură de așteptările cu care intri la acel spectacol. Desigur, deziluziile crunte sau bucuriile surprinzătoare sunt și ele posibile, însă tonul general al aprecierilor tale critice depinde de anumite seturi de prejudecăți, dobândite în timp. Una din ele e să nu judeci excesiv de aspru regizori aflați în „altarele” teatrului românesc, acei sfinți care sunt dincolo de bine și de rău. Ei n-au cum greși, pot doar produce chestii atât de sofisticate și subtile încât tu, sărmanul muritor, nu le pătrunzi sensurile. La polul opus, o altă prejudecată e de a trata cu superficialitate sau cu arogantă toleranță, producțiile unor teatre mici, cu bugete vai de steaua lor, semnate de regizori împăcați cu soarta lor de „angajați” pe veci și eșuați undeva în anonimatul prezentului.

În fine, să revin! În sala Ateneului Tătarăși din Iași, public pestriț. De la oameni de teatru, la locuitori obișnuiți ai cartierului, veniți să-l asculte pe nenea Iancu. Atmosferă bună, nimic de zis, chiar dacă, în spatele meu, o doamnă profesoară de limbă română spunea replicile anticipat, vrând ca dobitocul ei de bărbat să vadă cât e ea de cultă, și chiar dacă măicuța din primul rând pleca la răstimpuri rușinată privirea inhibându-ne pe toți „civilii” din preajma ei.

Primele impresii ale spectatorului sunt generate de scenografie, una ce aduce în centru schela, șantierul, spațiul în devenire. O pânză mare, murdaă de vopsea, separă un plan al văzutului de un altul al presupusului. De altfel, acțiunile vor fi mereu tranșate în acest spațiu al dublului, invitând imaginarul la formularea de ipoteze despre ce se întâmplă „dincolo”. O masă rustică, scaune, apoi, în dreapta, un colț de budoar, niște scări. În fundal, poartă și gard în mărimi naturale. E, desigur, o scenografie ce amintește de cea a lui Dragoș Buhagiar (aceasta din urmă mult mai complexă, totuși) de la „Noaptea” ieșeană citată mai sus. Scena, pragmatic organizată (scenografia Sandu Maftei), cu acel plan pe verticală al pânzei pomenite, are simplitate și logică. Fără a oferi aluzii în privința aerului de mahala, scenografia propune mai degrabă un mediu rustic-burghez, suficient însă pentru a-i servi pe regizor și actori.

N-aș zice că e un spectacol de regizor. Marele merit al acestuia (Marcel Anghel) este, cred, distribuția și, de ce nu, tocmai abținerea de la surplusul de idei spectacologice care pot dăuna unor texte ce trăiesc prin ele însele. La asta se adaugă buna conducere a actorilor și atenția pentru un ritm susținut, păstrat cu brio de la început până la final.

Un foarte straniu Jupân Dumitrache (Sorin Ghiorghe), înalt, subțire, dar viguros, cu mustăți pe care și le răsuțește cu nervozitate, vibratil și surescitat, trimite prin comportamentul fizic la Don Quijote. Nu aluziv, ci aproape la modul explicit. Are gesturi fine, își duce nobil degetele la tâmplă, degajă o anume feminitate și face din „onoarea de familist” o chestiune pur cavaleriească. Candid, parolist, bine intenționat, Jupânul lui Ghiorghe contrariază la început, intrând în conflict cu prejudecăți precum cele despre care scriam la începutul acestui text. Nimic vulgar, nimic de mahala, cavalerism avant la lettre. E nebun, însă o nebunie înaltă, „organizată”, a celui care ne arată, cu rindeaua, pe masă, traseele „bagabontului” pe o hartă imaginară. În acest context, Nae Ipingscu (Alex Savu) nu poate fi altcineva decât un Sancho Panza autohton, ceva mai viclean decât originalul și mult mai vicios, preocupat prioritar de litruirea vinului de prin sticle. În Ipingscu pare să se simtă respirația îmbibată de alcool a încă nenăscutului cetățean turmentat. Lectura gazetei poate fi echivalată cu o lectură a romanelor cavalerești, iar morile de vânt cu tortura psihologică la care se supune de unul singur Titircă Inimă (nu prea) Rea. Devine Veta (Petronela Ene), în paradigma aceasta cervantesiană, o Dulcinea del Toboso? Categorie, interpretarea se poate desfășura și pe această direcție, deși

actrița bârlădeană imprimă mai mult rafinament și mai multă feminitate decât ne putem imagina că ar fi avut țărâncă-ideal al lui Don Quijote. Chiriac (George Sobolevschi) e și el torturat de un imaginar intens; pulsunile erotice se combină cu o anume labilitate structurală. E un tip emotiv, sensibil, impulsiv. N-am înțeles de ce vorbește pe alocuri cu accent moldovenesc. Ramonei Părpăliță îi iese un Spiridon isteț, omniprezent, ai cărui ochi iscoditori supraveghează scena. În rolul Ziței, Irina Grăjdeanu produce un personaj viu colorat, însă destul de neunitar: vulgară în prima parte (când se așează, își desface mereu picioarele), o regăsim transfigurată spre final, aproape o doamnă în toată puterea cuvântului. Sarea și piperul „Noptii” bârlădene le asigură, însă, Rică Venturiano, minunat interpretat de Cristian Todică. E un personaj complet, savuros, excelent definit și asumat, retro și, totuși, atât de actual, anunțând în „fătălaul” mânjit cu var venalitățile de mai târziu ale politicianului matur...

E un spectacol cinstit, curat, plin de viață, montat cu delicatețe și bun simț de un regizor care nu vrea să se pună pe sine în valoare, ci pe Caragiale, cu lumile lui și ale noastre...

Teatrul „Victor Ion Popa” Bârlad – „O noapte furtunoasă”, de I.L.Caragiale.
Regia: Marcel Anghel. Scenografia: Sandu Maftei. Distribuție: Sorin Ghiorghe (*Jupân Dimitrache*), Alex Savu (*Nae Ipingescu*), George Sobolevschi (*Chiriac*), Ramona Părpăliță (*Spiridon*), Cristian Todică (*Rică Venturiano*), Petronela Ene (*Veta*), Irina Grăjdeanu (*Zița*). Spectacol vizionat la Ateneul Tătărași, 20 martie 2015.

„O noapte furtunoasă” la Bârlad

„Anul Caragiale” – 160 de ani de la nastere si 100 de ani de la moartea ilustrului dramaturg – este marcat în acest an de Teatrul „V.I.Popa” din Bârlad prin spectacolul “O noapte furtunoasă”, propunere regizorală aparținând lui Marcel Anghel, iar scenografia lui Sandu Maftei. Premiera spectacolului a avut loc sâmbătă, 26 mai,

spectatorii fiind încântati de prestatia artistilor.

Este a două variantă care vede lumina scenei teatrului bârlădean „V.I.Popa” , prima fiind în 1998, în regia lui Bogdan Ulmu. Viziunea regizorului Marcel Anghel, care este si director al acestui teatru, a fost ca „să fie lăsat textul original al piesei, curat, fără încâlcătură absurdă cu scene inventate, lipsite de motivatie”. „Am ales piesa <<O noapte furtunoasă>> dintr-un motiv simplu: aveam distributia necesară! Pe de altă parte as spune că în această piesă nu există roluri principale sau secundare (ca importantă), fiecare actor având la îndemână un rol egal ca greutate cu al colegilor săi. Depinde de ei cum stiu să-l pună în valoare! Eu cred că e suficient să mergi pe mâna autorului si să faci rolurile să strălucească”, scrie Marcel Anghel în programul spectacolului. Dincolo de idilele consacrate, ca să zicem așa, Chiriac (George Sobolevski) – Veta (Petronela Ene) si Rică (Dumitru Ciubotaru) – Zita (Irina Grăjdeanu), nenea Iancu animă mahalaua bucuresteană cu personaje inculte si ridicole, dar “colorate”, de fapt, tipice vremurilor de atunci si, din păcate, chiar si celor de acum: Jupân Dumitrache (Gruia Novac jr.), Nae Ipingescu (Alex Savu), Spiridon (Cella Croitoru). Este o lume a căpățuiei cu orice pret, a minciunii interesate, a mărunțisurilor de suflet. Caragiale se dovedeste a fi mai actual ca oricând! Bârlădenii prezenti la spectacol au aplaudat minute în sir prestatia actorilor, spectacolul fiind unul foarte reusit.